

Szerkesztőség és kiadóhivatal :
Timisoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. Ioan Maiorescu (Bá-
rány-utca) 13. sz.

Folyószámlák:
Romániában: Magyar Ált. Hitel-
bank fiókjánál Timisoara

Csehszlovákiában:
Leszámitoló és Közgazdasági
bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Jugoszláviában:
Ált. Hitelbank R. T. Subotica,
(Szabadka) és ennek fiókja:
Senta — Zenfa

Előfizetési árak Romániában:
Egész évre — — 950 lei
Fél évre — — 480 lei
Negyed évre — — 240 lei
Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
Csehszlovák. " 60 c. kor.
Ausztriában " 10 silling
Németországban " 3 márka
Olaszországban " 40 lira
Magyarországon " 9 pengő
Külf. előfizetések külföldi t. szám-
láinkra fizetendőek be. Magyaror-
szágiak postán, utalványon küld-
hetik be.

Egyes szám egész Romániában
20 lei, Bucurestiben 25 lei
Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
50 gar.; 4 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felölös szerkesztő:
BEN GIT

Művészeti szerkesztő:
Sajó Sándor és Buttyán Vilos

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendőek. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

A keresztes pók

Orest erotikus elbeszélései.

Leszállt az első őszi köd. A nap már csak úgy mo-
solygott, mint az elhagyott
menyasszony. Megragadtak
az élet szilaj nemi kilengé-
sei, a tomboló szerelmek, a
pompás, meztelen bűnök, az
egyenest utról való részeg ki-
dülések. Fájdalmas gyönyör-
rel töltöttek el, mintha szere-
lemben megvadult nőstények
markoltak volna meztelen
combomba körmükkel, avagy
a kályhapattogás ütemeire
táncoltak volna egy láthatat-
lan, őrzöngő táncot. Parázs-
tenger volt a testemben, ami
egyetlen fuvalomra, talán egy
asszony illatos leheletére várt,
hogy lángba borithassa az
én egész világot.

Kezdtém átmenni a szom-
szédokhoz. Az asszony zár-
kozott természetű, hallgatag,
kis öreg, órákig sem szólt,
szinte egyedül voltam a le-
ánnyal, és így, ha szó sem
esett a szerelemtől, maguk a
legközönségesebb, legközö-
nyösebb szavak is úgy fo-
nódtak, tömörültek testünk
köré, hogy végül erotikus ka-
pocscsá formálódtak.

Új lakó jött hozzánk. Egy

magas, halványarcu asszonyt
láttam meg. És pár nap mul-
va már fel volt törve az az
ajtó, amely az ő szobáját az
enyémtől elválasztotta és amit
nappal itt is, ott is egy-egy
faragott szekrény és vörös
bársonyfüggöny leplezett. És
én az éjszakákat ott töltöttem
az asszony lábánál, eszelős-
sé mérgezve a szerelemtől.
És sohasem kérdeztem élete
történetét, sohasem kérdez-
tem, mi a célja, mi a remé-
nye. Nem kérdeztem, csak a
szememet lehunyva hallgat-
tam a zongora halk sirását.
Néztem, amint bátor ivben
felemelte karját, mely gyer-
mekesen ifjú csipőjére haj-
lott. Keblei feszültek, nyaka
villogva fehérlett.

Hajnaltól pedig vissza-
osontam, ültem a hideg szo-
bában, könyvek homálya
mellett. A szürke kandallóban
sipolva sirt a szél. Álmod-
tam csókról, nőkről s más-
ról. Ruhámat csöndbe leráz-
tam s az árva, rossz ágyra
hullt a testem. Sovány ke-
zeim fáztak s a hajnalok jöt-
tek, a szennyek, borus haj-
nalok.

S lenn táncolt a főváros.
Judit, te örök könyvem, te
melegkaru álmom: engedj a
kandallók legszebbjéhez fe-
szülni, amelynek lángja: vé-
red, rostélya: forró ajkad s
márványa: mind a szépség,
ami végigömlik testeden. A
végzetes szerelem irántad be-
lelopta a reszketést a tes-
tembe, lelkembe. És azután
álomban újra átéltem az
örzöngő szerelmet, amelyben
az ember istentagadóvá lesz,
mert ő a harmonikusan, az
unalmasan, a hangosan szép-
nek a mestere és a sátánt
hivogatja, mert égni, gyötrődni
kiván és mert fél, hogy a
könyörület, együgyű me-
nyeiek megszánják a szen-
vedést és véget vetnek neki.
A szerelmet, amelytől az em-
ber szíve elcsábul, terhes
lesz valami csodadallal, ami
nem lép ki a szívből soha,
mert akkor kettéhasadna. Sü-
rű spanyolbort szürcsöltél-e?
Vagy aludtál-e téli estén sá-
torában a lángoló nő üstö-
kénél? És hunytad-e már
szemedet be, látva egy vérző,
hús narancsot? Én Juditot
tartottam a szerelem óborá-
nak! Áldassék érte minden
lépte, mely forró combját
összehajtja, hogy egyszer fe-
hér, meleg hús volt a pár-
nán, és véreből ittam vért és

Inágot! Oh, Judit, szüzek szüze!

II.

Judittal, a sápadtarcu asszonnyal akkor már napközben, odalent a kertben is találkoztunk és beszélgettünk a színlelt közönyről. A szomszédom leánya is velünk volt néha és nem vett észre semmit, de úgy lehet, én nem vettem észre, hogy mindent lát. Judit nagyvirágu, élénk színű pongyolákat viselt, amiket egy keresztes pókalaku rubin-tű tartott össze a mellén. Mindketten ittasok lettünk a vágytól... Felzsendült csipőjén megremegett a ruha varrása, fehér, kerek vállán felszakadt a könnyű, illatos kombiné, felém hajolt remegve, mint amikor a szálfa a villámtól meginog. A gömbölyű, kemény térde bukdácsolón megreszkettette a combját, e dus virágból kihajló, harmattól ittas combot. A szája egy oly szóra nyílt, mit soha ki nem ejtett eddig:

— Szeretek.

Se rémület, se sikoly és ijedség nem szállt szüzi szívére, keble bőre megfeszült, a bimbók vörös pipacsokként villogtak a két almakerek halmon. Ajkam nyilegyenesen ajkára talált.

Egy nedves nap alkonyatán, az eső épp akkor szűnt meg és a kerti levegő tele volt illatos méreggel, megint ott lenn jártunk a virágok között. Velünk volt a lány is, közönyt kellett megint színlelnünk. Hanem aztán, talán észrevéve a szemünk rebbenését, hirtelen elhagyott bennünket. Egyedül maradtunk. Oh szent alkalom! A percek kiduzzadtak, égtem és karom ifjan megvonaglott. És akkor átöleltem Juditot és megcsókoltam az ajkát. Rövid ruhájában szüzen reszkett, a keble oly hűs, oly lágy volt, egészen ráfaküdtem a két keménybimbóju halomra. Behunytam a szememet. Hasa a combomat érte. Szóttlan, öldöklőn pihegett keble. Ifju teste rámfeszült, a blúza szememre borult. A pókalaku tű azonban felvágta az arcomat és néhány biborvörös vércsepp odahullt a kezemre. Judit gyönyörködve nézte a vért így szól:

— Mily pompás szín! Pompásabb, mint a keresztespók rubinteste!

— Irigységből majd eljön a véremért, mondtam tréfásan.

— Ne félj! A keresztespók az eleven testet nem érinti. Hanem ha én elhagylak, te meghalsz utánam és akkor... Pedig úgy érzem, hogy

nemsokára el kell szakadnunk. Vége lesz a pokolbeli szerelmünknek.

Tudtam, hogy lázas zagyvaság mindaz, amit mond.

— Ó, Judit, te jó vagy, mert szeretsz, mert csókolsz és ölelsz, mert az ajkad, mihelyt kérem, ideadod! Judit, te szép vagy, mert szeretsz, szomjaztatsz, éhezetsz, fázni hagysz, égni hagysz, amíg mindent feláldozol nekem. Áldott vagy te a nők között... Hiszek!

Bolond, aki hisz az asszonynak!

III.

Május hónapban már nem rejtgettük a téholyt, melynek rabjai lettünk. Akkor már kerestük azt... Teste suhogott, mint a selyem. Rekedten szólt:

— Ölelj meg!

— Bezárt szemmel nézett rám s kinosan zárt öléből szent illat szállt. Belemártotta körmeit meleg, kemény husomba, selyme surolta a csipőmet. Magához vont, lerántott magára. Forró keblein kihasadt a ruhája s én hanyatt rogytam testére. Karolt a karja s karolt a két izmos lába... Hajába fuldokoltam. Ajkam közé úgy csuszott be a nyelve, mint a piros narancs, s a nyála lecsurgott a keblén. Két égő acélhengerként ringtunk egymáson.

Minden porcikája az enyém lett. Én tettem asszonnyá. Áldott ama pár pillanat és áldott legyen a két karom. Azóta lányt úgy soha nem öleltem. A mását soha sehol meg nem találtam.

Falba verném a fejemet, valahányszor visszagondolok arra, hogy az utolsó napokban miért csókoltam oly hosszasán, oly utoljára az ajkamat, hogy ő akkor már sejtette a közelgő véget és én nem kérdeztem meg, tőle, miért dobog a szíve oly különösen?... Mert ő akkor már tudott mindent és én nem tudtam semmit. Elmentem az egyik faluba látogatni. Judit is biztatott, hogy menjek el, hogy azután a viszontlátásban majd összegyőjjünk... Őt napra terveztem az utamat, de már a harmadik nap estéjén visszaszöktem.

IV.

Amikor a kertünkbe léptem, már harmatos, sötét este volt. A lakás ajtaja nyitva állt, beléptem. Sehol senki, mindenütt csak a halálos csendesség. Violaszínű tűzgolyók táncoltak a szemem előtt és amikor a homályos körvonalakat már kivettem, láttam, hogy Judit szobájának ajtaja

is tárva áll és belőle a sötétség bámul vissza rám vak szemével.

Lementem a kertbe, meleg szél járt körülöttem, a fákról harmatcseppek hulltak alá. Fekete szomorúság borul fölém. Judit izen, könnyeket izen... Judit meghalt. Meghalt és odabent fekszik koporsóban.

A porond megcsikordult a kert utján. Katalin, a háziasszony lánya jött hozzám. Hidegen nézett rám és halkan azt kérdezte:

— Miért sir?... Felejtse el, nem jön vissza többé. Tegnap itt volt érte a völgyénye és elvitte magával.

A lány ismét elment és én gyűlölettel néztem utána. Hazugság! Judit szívét elégette a szerelem. Meghalt... Meglestem az alkalmat és odasompolyogtam az öregasszonyhoz.

— Ugye Judit meghalt és ott benn fekszik a koporsóban?

Az asszony félénken nézett rám, szeme a kinos vergődéstől szinte homályosra vált, de nem felelt.

— Ugye meghalt?

Akkor ismét rámnézett fürkészve, zavarodottan és a fejével igen intett.

Éjszakára belopódtam. Judit elhagyott szobájába. Az elhagyott, sívárrá dermedt szögletekből halálos bánat csuszott elő és óriási, kigyótestű kullancs módjára rákapaszkodott szívemre.

Halkan kinyitottam a kertre nyíló ablakot, hogy a virágok illata beözönhessen. Kihajoltam. Éppen csak hogy derengett a hajnal, hűs levegő csapott az arcomba.

A nyitott ablakon keresztül tisztán láthattam a kertben Juditot. Nagyvirágos, vörösselyem pongyolája biztatón simult meleg testére, de a rubinköves ékszer nem láttam. Feszés, finom, parfümös kebleire meredtem, idegen, vad férfiszemek áhításával. Remek csipője s combja még egyszer felvillant, aztán eltűnt Judit. A szobából, mint a felnyitott kriptából jéghideg levegő ömlött elő.

Hanyattfeküdtem a kerevetre. A mennyezet szürkéségén fekete pontot pillantottam meg. A pont megmozdult, elvált a mennyezetről és aláereszkedett. Hatalmas, pompás keresztespók volt. Leereszkedett a mellemre. Onnan megindulva végigsietett jéghideggé meredt kezemen, azután újra sebessen felment a homlokomra.

Judit meghalt és elvitte magával a lelkemet is... Ez, ami itt fekszik mozdulatlanul, csak a holttestem... A keresztespók csak a holttesteket érinti...

Sétalovaglás éjfélkor

Ira: BALRAUNE — Német fordítás.

I.

Este volt már. A nap éppen lement és még érzett a levegőben a délután melege, mint egy leánycsók.

Tölgyfás és diófás mezőkön haladtam és botommal az utmenti kőrökat kaszaboltam. Alkonyodott már erősen és csak messze nyugaton szegte még egy piros sáv az eget.

Aztán sötét, sűrű éjszaka lett. Köröskörül feketéllett a puszta. Ere talán kocsi se járt még soha.

Végre egy tanyára akadtam. Az ablakokban világosság derengelt, egy tucat szilvafa hajlott át a kertészen. Ahogy a kapu deszkahadékaiban bekukucskáltam, azt láttam, hogy az udvar nagy tehercseréikkel van tele. Most már négy csillag is kicsillant az égen, mint üveggyöngyök a néger nők nyakán.

Dörömbölni kezdtem a kapun. Az ajtó nyikorgott s egy lánykát láttam, ott állt előttem elegáns prémes kabátban.

Kéjes reszketés borsózott végig az ajtómon. Előttem állt a világ legzebb lánya, aki valaha a földön élt. A gyönyörű, finom, hófehér homlok, mintha nagyon gonolkodott volna, a szemöldökük gögösen íveltek a nagy szemek fölé. Hosszu pillái mint egy csomó egyes nyíl ereszkedtek titkos vágyak tűzétől izzó orcáira. A rubint-nyílak ragyogtak mint a szívnek erei.

Rámnézett, intett és beléphettem az udvarra.

A kislány egyedül volt az egész házban. Beültünk a szalonba és egy kissé elbeszélgettünk, aztán intem és lefeküdtem.

II.

Álmomból hirtelen felriadtam. Nyílt a szoba ajtaja és a kislány lépett be rajta. A serdülő, fehér test lábszárait pikánsan mutatva állt alá egy hálóing, egyéb ruha alatt nem is volt rajta. Az ing alatt két kíváncsos kerek comb látszott ki, keskeny gyermek-lábakból két arányos, kemény, olaj-kebel szökött elő a kivágott ingvetből... csillogó, fekete szemekkel nézett rám.

Felparázslott a vérem.

— Mit akarsz? — motyogtam.

Hanem a leány kitárt karokkal egyenesen felém tartott. Mögötte csupa csillogás volt... Tárta a karját, hogy megfogjon. Kéjesen elöntötte testemet a meleg. Kivált mikor észrevettem, hogy a kíváncsos gyermek szeméi szokatlan fényben izzottak. Mondani akartam valamit, de csak a szívem vert.

— Engedd meg, — mondotta a leány, — hogy nyakadra tegyem a lábamat.

— Nem csak a lábadat, ülj rám egészen és fondd nyakam köré a szép, fehér combjaidat!

A lány felemelte a lábát magasan és amint megláttam meztelen, fehér, teli combját, elbódított a kéj. Lehajoltam, átfogtam meztelen lábszárait a kezemmel és a nyakamba emeltem a leánykát. A leány mint egy macska kapaszkodott a nyakamon, én pedig szabadni kezdtem és vittem a szép leányt a vállamon. Egy mély völgyben rohantam. Egy nagy szénfekete erdő terült el jobbfelől.

A hold sarlója ragyogott az égen, s a bágyadt éjszakai fény mint egy átlátszó takaró borult a földre és, mint egy finom füstfelhő, halkan hullámozott. Erdő, mező, az ég és a völgyek... mintha nyitott szemmel aludt volna minden. A fáknak és a bokroknak árnyékai mint az üstökös csóvák hullottak a földre. Ilyen volt az éjszaka, amikor furcsa lovasommal a hátamon vágattam keresztül a mezőn. Csodálatos, kintző, borzongató, édes érzés dagasztotta testemet.

Ha víztócsa felett átugrottam, tisztán láttam, hogy tükröződöm benne és hátamon a meztelen leány. A kék harangvirágok csengettek, a folyóból egy vizilünder kiúszt a partra. A hata és teli fesszes combjai megcsillogtak, mintha csupa fény és ragyogásból való lett volna. Akkor felénk fordult és az arcába láttam, világos, tiszta, sugárzó szeméibe... Közelebb jött, az ajkáról ének csordult, mely lelkemnek fenekére hatott. Most fenn uszott a víz színén, most nevetett ezüst nevetéssel és távolodott, de most hanyat feküdt: a hasa, a mellei, melyek mint a

mázatlan porcellán bágyadtan fényltek, mintha felhőkön keresztül ragyogtak volna. A víz kicsi csöpekben gyöngyözött végig és teste remegett és megvonaglott és nevetett hangosan fel az árból...

III.

Vágtattam tovább. Szakadt rólam az izzadság, démoni édes érzés fogott el, gyötrő szörnyű kéjszongott végig a testemen. Néha azt hittem, hogy nincs már szívem és ijedten kaptam utána. Hirtelen éreztem, hogy a leány se fogódzkodik már olyan erősen a hátamba. Lesiklott nyakamról és kérlelt, hogy üljek most én rája.

Most én ültem az ő hátára...

Amikor kifáradtunk, kért, hogy verjem. Ekkor felkaptam a földről egy vesszőt és elkezdtem a meztelen leányt verni, ahogy csak tudtam. Az eleinte fájdalmasan és sirdogálón nyögött fel, de aztán gyengébben, kellemesebben, egyre tisztább kéjjel és végül úgy hangzott, mint az ezüst csengettyű és mélyen a lelkembe hatolt.

— Oh, nem bírom tovább — sóhajtott a lány kimerülten és összeroskadt.

Talpra ugrottam és szép szemébe néztem a lánynak. Hajnal hasadt, a távolban egy város templomai ragyogtak. Előttem ott feküdt a csodaszép leányzó, pompás megtépázott hajjal, nehéz, selyempuha pillái hosszúak voltak mint a nyíl. Alétan nyújtotta meztelen fehér testét a fűben és könnyes szemekkel, nyögve nézett fel hozzám. Egész testemben reszkettem, mint a nyárfalevél, szána-lomfélét éreztem, valami különös erotikus izgalmat. Letelepédtem hozzája, rájafeszültem. Kis ideig egymáson kapálództunk, fuldokolva habzsoltuk a kéj nedvét...

IV.

Az uton hazafelé magyarázta a lány:

— Nagyon szeretem, ha a hátamat a csatlakozó testi részeimmel jól megkenetem férfi által fiatall nyírfavesszővel. És szeretem mindenki szemeláttára felemelni a szoknyámat, ha rámjön a kéj. Lehet, hogy más emberben is van ebből a szemérmelenségből valami, nem tudom...

Ginévra és a férfi

Eredeti kézirat. — Irta; „CSÖPPIKE“

Hiába erőlködtek a csillagok, az éjszaka sötét volt és a park halottasszagu, mint valami temető. Csak Ginévra ruhája fehérlett a terrasszon, drága kis női holmi a vigasztalan éjszakában és a férfi szivarja villant meg néha tüzes csikban, mint egy csillag lehulló sávja. Egy karcsu vénuszszobornak dült és úgy nézte Ginévrat, aki a kőkorláthoz támaszkodott. Nem beszéltek. Ginévra tizenyolcéves volt, még érintetlen lány, akinek a testén még férfi nem feküdt. Parfóm nem illatozta a testét és a friss habtisza alsóruha jellegzetes szaga összekeveredett a bőre illatával és ez a természetes és érzéki parfóm elkábította a férfit. A fantáziáját izgatta leginkább. Ha megpillantott és megkívánt egy nőt, sohasem a szeretkezés összefonódó, egymásba ragadó kéjes perceire gondolt először, mint a többi férfiak: hanem apró és finom vonalakat rajzolt a fantáziája, a mozdulatot, amivel a bugyiját megoldja a nő, vagy a karja ívét, amint az inget tépi le a kebléről. Most is, hogy égő, kívánó szemekkel itt állt Ginévra mellett az erkélyen; a szobájába képzelte a szüzlányt, amint szédülten, meztelenül végigdől a pamlagon s ő ott feküdt mellette, becézve vigyázott a leányságára, csak a csókja simította végig százszor is a testét.

S Ginévra érezte a férfi gondolatait. Nem látta az arcát a sötét fák miatt, de megcsapta a forróság, a férfi leplezetlen vágya. Lecsukta a szemét és hallgatott. Buján, kéjesen és szemérmetlenül tudott hallgatni Ginévra. Sokszor történt így a terrasszon, vagy lent a parkban, hogy Ginévra lehuny szemekkel hátradőlt a kertszéken és mozdulatlanul hallgatta a férfi szavait, aki ilyenkor beszélt közömbös dolgokat, de egyre sutlogóbb lett a hangja és forróbb a tekintete. Aztán elhallgatott. Csak nézte a lányt és tehetetlen vágy lángolt ki a szeméből:

— Akarlak!

S Ginévra megérezte a forró szemek beszédét és mozdulatlan hallgatása mintha felelt volna rá:

— Itt vagyok! Vegyél el!

A férfi nem szerette a leányt. Nem szerette szerelemmel, csak vágyakozott a testére, valami makacs és

szinte beteges kívánság élt benne a nő után.

A lány hirtelen kinyújtózott és nevetve fordult a férfinak:

— Miért hallgat?

— Komolyan akarok magával beszélni.

A leány nevet:

— Jaj, most tudom, hogy mi következik! Maga szerelmes belém, nem szeretett még előttem senkit és nem is fog soha mást szeretni! Ugye, ezt akarja mondani?

A férfi mosolyogva rázta a fejét.

— Nem, nem, ezt akarom mondani. Én nem szerettem magat, már sok nőt szerettem életemben és fogok is szeretni... De kívánom magat Ginévra, a testét akarom!

A leánynak szikrázott a szeme és haragos mozdulattal távozni akart, de a férfi megfogta a kezét.

— Várjon! Most tudom mi következik. Maga nem tűri ezt a tónust, Ginévra. Ugye ezt akarta mondani?

Ginévra elnevette magát, aztán komoly arccal felelt:

— Nem azt akarom mondani. Igaza van. Ne komédiázzunk. Hiszen az egész természetes, hogy maga megkívánt engem és az már csupán formakérdés, hogy a szemével vallja-e be, burkolt célzásokkal, vagy egyszerűen a szemembe mondja. Most őszinte volt, miért ne legyek én is őszinte. Maga tetszik nekem, de akinek odaadom magam, attól mást várok. Nem ezt az érzéki és mégis hideg vágyat, hanem melegséget, szenvedélyt, igaz és őszinte szerelmet!

— Szerelmet? Ez ostoba szó, Ginévra! Szerelem nincs, csak vágy van. De mindenkinek a vágya más. Van, aki durva és erőszakos, van, aki félnék és tartózkodó, aki eikerüli a nőt, akit szeret, vagy aki szenved, sir, könyörög és meghal. Ez mind csak vágy, vagy ha úgy tetszik: szerelem. De ha akármint is nevezük, ha egyszer kielégülést talál, eltűnik, elmúlik. Nero volt igazi ember! Nero császár; a félisten, a gladiátor, a gyújtogató, költő és anyagyilkos! Nero császár, aki halálra küldött minden embert, aki nem tett szert neki. Letiporta, letépte őket, mint ahogy a kertész tépi ki a gyomot, vagy a hervadt virágot. De az illatos és pompás virágokat a szo-

bájába hordatta. Az ágyába parancsolt minden nőt, akit megkívánt. Elrabolta az apjától, legyilkolta a férjét és véres kezét kibomló hajfonatukba törülte. A mai emberek konvenciók láncára fűzött rabok, apró szerelem és apró gyűlölet senyved a lelkükben és meg sem értik az életet. Nem ég a szívükben valami lángoló, halálos szenvedély, minden napisághoz szokott életük nem ösmeri a nagy fellobbanásokat.

A leány lehuny szemekkel hallgatta a férfit. Furcsa, homályos érzéseket váltottak ki belőle ezek az izzó mondatok, mélységeket, ijesztő mélységeket tártak fel előtte s elszedítette a szavak szuggesztív ereje.

— Nem, nem hiszem, hogy csunya és szürke legyen minden! Van az életben szépség!

— Van! Ezer szépség van, ami csábít és integet felénk, de ha kinyújtjuk utána a kezünket, elénk áll a kérlelhetetlen és ostoba ur, a társadalom és azt mondja: ezt nem szabad! Ez bűn! Ez véték! Olvasta D'Annunzio könyvét, a „Tűz“et? Igen? Ime a két legszebb embertípus: a költő és nagy tragika szerelme. Mi lett belőle?... Egy könyv. Ezer gyönyör és ezer szenvedés két kemény papírlap közé bezárva. A költő kicsókolta, kifosztotta az aszszonyt és ezekben a zengő sorokban kitergette a lelkét és a testét, leplezetlenül, meztelenül mutatta meg a világnak és az asszonyi test tramolinjáról a világhírességbe lendült. Látja, ha levesszük a dolgokról a ráaggatott maskarát, mindenütt az egoizmus falánk arca bámul felénk. Hát nincs nekem igazam, ha nem rakok magamra álarcot? Ha nem csomagolom elköpött bókok ezüst papírjába a vágyam, hanem megmondom magának, amit úgy is tud és úgy is érez, azt, hogy akarom magát.

A másik pillanatban már karjaiba kapta a felremegő leánytestet, kezével a kebleibe markolt, a blúz lehasadt, mint a gyümölcsről a héj és vakító fehér bőr villogott a hold-sugárban. A fák nászi hódolatban hajlongtak, mint eskető főpapok és a két test szikrázó kéjben vergődött.

„COVAY“

Timișoara, II., Háromkir.-u. 7

mérték után készít férfigehérműt garancia mellett.

Hozott anyagot is vállal.

38.

JÁTEK AZ ASSZONNYAL

— Eredeti kézirat —

Gaston összeütötte poharát a barátjával.

— Clemence egészségére

Louis mohón hajtotta le a pezsgőt.

A barban már vidám hangulat uralkodott, az asztalokon többnyire már csak pezsgő forrt, a jazz-band örült fortissimoba csapott és a nők, az örökké vidám, mindig szerelmes párisi nők mosolyogva, elegánsan, csillogó félmeztelen toalettekben sétálgattak az asztalok között. Olyan kelletés volt ez a séta, valóságos leányvásár, itt is, ott is intettek egy-egy asztalnál és a nők lassankint elhelyezkedtek.

Most azután még magasabbra hágott a mámor, a pezsgő valósággal folyt és Gaston hirtelen odaintett egy pincért, valamit sugott a fülébe.

— Azonnal jön, még az öltözőben van — szólt vissza a pincér és ment tovább.

Louis érdeklődve fordult barátjához.

— Mi az, miről van szó —

— Egy kis meglepetés. Tudod, van itt egy lány — egy táncosnő, aki meglepően hasonlít Clemence.

Louis idegesen nyult a pohár után.

— Ugyan —

— Nem, nem, a legkomolyabban, különben nézdd, már jön is —

Louis kimeredt szemekkel nézett a nőre, aki feléjük közeledett. A haja, a szeme, az arckifejezése, az alakja — mintha csak Clemence volna, az ő Clemencéje, az imádott, szerelmes asszony, aki olyan messzeségben volt tőle, és akit talán soha, de soha sem fog elérhetni — s most itt van, mellette — leül melléje, kacérán hozzásimul — érzi a bárszonyosan forró, női test melegét, érzi meztelen, hófehér karjainak ruganyosságát, belenézhet a szemeibe így, egészen közről, habzsolhatja belőlük a mámort. Igen, ez mind ő, ő, Clemence, azaz — szinte dühösen töltött, koccintott és ivott s hirtelen odafordult a lányhoz:

— Hogy hívják?

— Lucienne.

Louis beszélgetni kezdett vele.

Beszéd közben a hasonlóság nem volt olyan szembeötlő, sőt néha teljesen el is tűnt, de fejének formája, a haja, az a mozdulat, ahogyan a fejét hanyagul hátravetette újra meg újra lázba hozta Louist.

Lucienne elmondta élete történetét, igaz Louis inkább őt figyelte, mint a történetet, mert az nagyon egyszerű, mondhatni mindennapi volt. Lucien anyja szobákat adott ki fiatalembereknek. És egyszer az egyik — egy festő, magával vitte. Félévig éltek együtt, s azóta? Lokálokban táncol és édesgeti a férfiak életét... akiknél utálatosabb fajzat nem igen létezik a föld színén, bár vannak köztük türehek is...

Itt ránevetett Louisra mintegy azt mondva, hogy őt is a türehek közé számítja.

Odakünn már hajnalodott. Az asztaloknál szedelődzködtek föl a társaságok. Gaston már régen eltűnt valamerre, Louis is indult hazafelé. Lucienne vele ment. A férfi ugyan nem hívta, de mintegy természetes volt, a nőnek is hozza a pincér a bundáját, amikor ő megy.

A kocsiban a lány odabujt a férfihez. Louisnak jólesett ez a közellét, mert érezte, ez nem a szokásos kurtizános odabujás, a hajnal hideg volt, a lány tényleg és ösztönszerűleg kereste közellét.

Louis lakásán a lányról lesegítette a bundát és löprengve járt alá s föl, nézve Luciennet. aki belesüppedt egy karosszékebe és mosolyogva nézett rá vissza.

Az idő mult. Lucienne könnyed ásitást fojtott el, felállt és egy nyugodt, természetes mozdulattal vetkőzni kezdett.

Selyemruhájából gyorsan kibujt és azt gondosan, vigyázva fektette a karosszék támlájára. Egy kombiné volt rajta, gyönyörű, hófehér vállai vakitva ragyogtak elő, a profilja volt Louis felé fordulva, akit ebben a pillanatban örült szenvedély fogott el és összeszorított ajkai közül öntudatlanul rebent el a szó:

— Clemence...

Tényleg, majdnem ugyanaz volt

ez a lány és kecses mozdulatai, melyekkel levette a kombinét, amely alatt előtűnt selyem, csipkés fehérneműje, vad extázisba hozták a férfit.

Látta a lány gömbölyű mellét, a könnyű ing alatt meghuzódó párnás hasát, tell ruganyos karjait, a combját, erős szerelemre termett csipőjét... a szíve vadul dobogott. A lány leeresztette kis selyemnadrágját is. Egyet nyújtódzkodott és szemérmes-kacéran mosolyogva belenézett Louis szemébe.

A férfi mámorosan ismételte magában:

— Clemence, Clemence, — és tétován, reszketve közeledett a lányhoz.

Annak egyik válláról félrecsuszott az ing. Gyönyörű, hófehér keble ragyogott alatta.

Louis előre lépett azután megtorpant. Kezével egy elutasító mozdulatot tett.

Hogy miért?

Hiszen a vére forró volt és lüktetett, a lány formás és kíváncsú, az éjszaka hívogató és mámoros. Miért, miért?

Komor elszántsággal akart újra a lány felé menni és még sem mozdult.

Ha ő most elfogadja ezt a lányt, aki úgy hasonlít arra az asszonyra — ez valami megszenteltelenség lenne — nem szabad — nem...

A lány csodálkozva nézett rá, a férfi aránytalanul sok pénzt kapott elő a zsebéből és belégyűrte a lány retiküljébe.

— Menjen szépen haza... pihenje ki magát.

A lány éppen olyan nyugodtan kezdett öltözködni, mint ahogy az előbb vetkőzött, azután kikisérte.

Elment. Hallotta kopogó lépteit a lépcsőkön, a kapu alatt, az utcán.

Tulajdonképpen butaság volt, amit csinált.

— Clemence... Lucienne!

Mámoros volt és kiszakította az ablakot. Kihajolt a hajnalba és végigkémlelt az uccán. Talán mégis. Hátha...

— Lucienne...

Csend volt. Az uccasarkon mint ha egy percre megimbolygott volna egy halvány árnyék: talán most fordult be a lány a körútra, de azután semmi, csend.

Pék Dezső

Sciaccia herceg házassága

Eredeti kézirat. — Irta: Pék Dezső.

Ez a novella egy rendkívül érdekes, iga i nagyvárosi történet, melynek eseményeiből megrázó erővel bon-
takozik ki a minden keresztülgázoló és mindennél előbbrevaló érzés: a szerelem! A novella befejezésé-
nek több köze van a romantikához, mint a reális életnek, de ép ez teszi széppé, érdekessé, izgalmassá
az egész történetet, amelyben máskülönben fontos szerep jut az erotikának is.

1.

Azt nem is lehet elmondani, hogy egy forró nyári napon, amikor a nap oly perzselően süt, mintha az ember egy izzó, tüzes kohóban lenne, milyen kellemetlen az embernek a hangos, dolgos, verejtékező Párisban lennie. Elképzelhető hát, hogy éreztem magam, amikor kényelmesen elhelyezkedtem a vasuti fülkében és Páris utolsó házai is eltűntek lassankint szemeim elől, hogy csak zöldet, fákat, virágokat, bokrokat lássak magam körül a robogó vonatról.

Szabadságomra indultam melyet egy Páristól nem is olyan nagyon messze fekvő faluban szándékoztam eltölteni, Melunban. Ez kis falu a Szajna partján, egy hivatalos kiküldetésem alkalmával bukkantam rá és annyira megtetszett nekem a kis hely, hogy szabadságomat rendszerint itt szoktam eltölteni, már csak olcsósága miatt is.

Mondom, elragadtatással élveztem a természetet, az első állomáson azonban egy nő lépett be a fülkémbé, aki persze rögtön magára terelte a figyelmet, tudniillik rendkívül szép volt és a nézésében volt valami különös melancholia, ami olyan izgató és veszedelmes ránk, férfiakra nézve.

Ezenfelül még egész otthonosan helyezkedett el a velem szemben levő ülésen, térdeit hanyagul egymásra vetve, hogy amugy is rövid, divatos szoknyája föltűrődött és harisnyakötői fölött megpillanthattam a combjaira omló fodros selyemnadrágot.

Természetesen nem tagadhattam meg férfivilágot, tekintetem azonnal azokra az izgató fodrokra tévedt, bárhog is igyekeztem úgy tenni, mintha nem vettem volna észre semmit. Mert egyrészt szégyeltem volna magam, ha észreveszi a lány, hogy indiszkrétül oda nézek és azt nézem, amit nem lenne szabad meglátnom, másrészt meg azonban valami mindezek dacára egyre odavonta a tekintetemet. Szerencsére habozásomnak és kényelmetlen helyzetemnek pompás megoldása akadt, a lány egy könyvet vett elő és olvasni kezdett, így egyáltalán nem törődött velem és pillantásaimmal. Pillantásaimmal, melyek mohón ölegették körül azokat a födtenet, csodás, selyemharisnyában feszülő térdeket, szinte extázisban simogatták a puha combba besüppedő harisnyakötőket, és szerettek volna többet, többet, még többet látni a fodros nadrágból és azokból az édes, izgató rejtelmekből, amelyek még azután következnek.

De hiába, a bájos selyemnadrág fodrai megállították tekintetemet és bárhog is furódtak beleje kutató szemeim, sajnos, többet nem láthattam. Ez azonban éppen elég volt ahhoz, hogy alig tudjak csendesen ülni a helyemen, a váratlan látvány teljesen kihozott sodromból, az intim lánivaló jobban felizgatott, mint talán valami sokkal több. Pedig pá-

risi létemre nem mondhatnám, hogy nem mentem volna át a szerelem valamennyi és legkülönbözőbb iskoláján — vagy talán éppen ez okozta azt, hogy ez a mondhatni — semmiség, teljesen szenvedélyem rabjává tett.

A lány, úgy látszik elfáradt, leengedte eddig fönntartott lábát és fölváltotta a másikkal. A váratlan helycserével még följebb libbent a szoknya, följebb csuszott a bugyi is és egy kis darab csupasz, hófehér, hamvas, fiatal leánycomb világított felém, mint valami ígéret földje.

Arcom kicsattant a hirtelen támadt tüztől, ami előntött, ujjaim idegesen doboltak ülésem plüss karfáján és egyik kezem vadul betévedt nadrágom zsebébe.

Kéjes borzongás fogott el, szemeim merően tapadtak a fiatal lány meztelen combjára, izgató, selymes, hófehér bugyijára és mindig, amikor egyet fordított a könyvben, remegtem, megint csereli lábait és talán megszűnik a látvány, ez a csodás, izgató, megremeglető látvány.

Kezeim ökölbe szorultak, testemen határtalan kéj remégett végig, szemeim szinte hipnotizálóan szegeződtek a lányra, közben észre se vettem, hogy a vonat lassít, megáll, csak a kalauz kiáltása riasztott fel a kocsink előtt:

— Melun, trois minutes.

Szomszédnőm viszont, ugylátszik, az olvasásba volt elmélyedve, mert most szinte ijedten eresztette le a könyvet és fölugorva kinézett az ablakon.

En gyorsan kikaptam a kezem a nadrágzsebemből, fölálltam, kalapomat szórakozottan a fejembe nyomtam és szédülve, támoilogva kutattam fejem fölött a hálóban, kizitáskám után.

2.

Már egy jó hetet töltöttem Melunban és egészen megfedekeztem bájos utitársnőmről, holott tudtam, hogy szinte itt kell tartózkodnia a faluban. Ugyanis Melunban az állomáson ő is leszállt volt a vonatról és — amint láttam — egy őszes, tisztos külsejű ur nyakába borult, akit össze-vissza csókolt. Az öreg urról azonban megtudtam, hogy a falu lelkésze, vagyis következtetésem szerint a lány vagy a huga, unokahuga, talán a lánya lehet és haza jött nyaralni.

Ez lelőhasztotta kissé érdeklődésemet, mert így eredmény elérésére nála nem-igen számítottam, már pedig sohasem voltam híve a hiábavaló széptevésnek. Hogy komolyan udvaroljak, ahhoz még fiatal vagyok s így egyelőre mindig úgy oszlok be a dolgot, hogy a hasznos együtt legyen a kellemessel: ott udvarolok, ahol eredményt érek el. Másrészt meg másodnap

megismerkedtem egy csinos kis özvegygel, akit nagyon megkedveltem és aki rögtön annyira lefoglalta napjaimat, (hát még éjjeleimet), hogy igazán megfellelkeztem úgy a lányról, mint arról a jelenetről, ami a vasuton történt.

Forróvérű özvegyem azonban egy szép napon beutazott Párisba holmi örökségi ügyben. Engem is hívott, de hivatkoztam rá, hogy bocsásson meg, nem azért menekültem el Párisból, hogy azután most innen kirándulásokat tegyek oda. Még aztán mellesleg arra is gondoltam, hogy nem fog ártani egy pár napi pihenés. Így hát egyedül maradtam és tényleg egész nap mást sem tettem, mint pihentem. A falu mellett egy helyen a Szajna nagyot kanyarodott s az így támadt fás félsziget valóságos üde ligetet alkotott. Ide jártam ki minden reggel, leheveredtem a pázsitra a bokrok tövébe, behunytam szememet — és pihentem. Hallgattam a madáréneket, a vízcsobogást — így teltek napjaim zavartalanul.

Azaz, egyik nap, midőn már éppen el akartam szunnyadni, zajt hallottam, léptek zaját, halk ág recsegést és fölemelkedve a bokor mögött, mely mögött feküdtem s mely engem eltakart, a liget kis tisztásán két alakot pillantottam meg: egy férfit és egy nőt.

Fiataloknak látszottak így távolból mind a ketten. Egymást átölelve közeledtek felém és nem meszsze tőlem leheveredtek a fűbe.

Majdnem fölkiáltottam meglepetésemben: a lány az én utitársnőm volt, talán még szebben mint akkor. Könnyű nyári ruha volt rajta, csupasz karjai és hófehér nyaka olyanok voltak, mint a márvány. A férfi feltűnő és itt, falun, igazán meglepő eleganciával volt öltözve, az arcát azonban nem láthattam, mert háttal ült felém.

Mindjárt tisztában voltam vele, hogy egy randevu, esetleg szerelmi idill szemtanuja leszek, — feltűnés nélkül eltávoznom azonban már nem volt időm, viszont, hogy az egymással mármely sugdolódzásba merült párt megzavarjam: arra sem volt kedvem. Csendben maradtam hát rejtékhelyemen és aiposan szemügyre vettem a lányt, aki természetesen jobban érdekelt, mint a férfi. Most egészen fölemelkedett, egy közeli vadrózsabokorhoz lépett és zavartan szakított le egy-két rózsaszínű virágot. Most láttam csak egészen őt. Nagyon fejlett, erős lány volt, mindamellett karcsu csipőkkel és szőke hajjal, erősen fejlett, domboru mellhalmokkal.

A Szajna felől lesütött a tisztásra az erős, dél-eltűti nap, átsütött a lány könnyű nyári ruháján és új izgalmakat hozott részemre. A lány t. i. teljes falusi kényelemben volt: nem volt egyéb átlátszó nyári ruhája alatt, mint a harisnyakötők és egy édes kicsi ingnadrág. A nap ahogy átsütött a nyári ruha vásznán, körülrajzolta isteni formáit: ott állott előttem szinte meztelenül, egész tisztán kivehettem formáit, sőt az ingnadrág fénylő gyöngyházgombjainál az öle táján, mintha valamilyen selymes sötétséget fedezett volna föl kutató szemem — vagy talán csak a fantáziám...? Nem tudom.

Egyáltalán semmit sem tudtam akkor, képes lettem volna föligrani, odarohanni hozzá, leteperni a földre, remegő kezeimmel megnyitni annak a tenyérnyi kis bugyinak csillogó gyöngyházgombjait... és... és... úgy látszik az őt figyelő másik férfi is

látta és végigélte ugyanezt, mert hirtelen fölemelkedett. Odalépett a lányhoz, átölelte és vadul magához szorította.

A lány megvonaglott, szinte láttam, amint remegő alsóteste kéjesen odasimul a férfihez, azután kiszakította magát a kezei közül és ügyes mozdulattal átszaladt az én oldalamba, megállt és huncutul felkacagott.

A férfi megfordult és félig bosszusan, félig szemrehányólag, de sok gyöngédséggel a hangjában kiáltott feléje:

— De Mimi...

Fölötöttem a fejem. Ez a hang előttem szörnyen, de szörnyen ismerős volt. Megnéztem a férfit, most szembe állt velem. Jól megnéztem és majdnem fölkiáltottam meglepetésemben:

— Hisz ez herceg Sciacca...

De szerencsére idejekorán erőt vettem magamon, bár igazán nehéz volt fölfognom, hogy a fiatal, elegáns herceg Sciacca az olasz király őfelsége testőrkapitánya, a párisi olasz követség katonai attaséja, hogy kerül ebbe a vacak faluba, Páris mellé és főleg, hogy tart pásztórát a Szajnaparton a meluni falusi lelkész lányával, akivel máskülönbben ugylát-szik már nagyon jól megértik egymást...

3.

Amikor először volt alkalmam megismerni a herceget, még fiatalember volt, huszonöt-huszonhat éves lehetett. Jóllehet teljesen hibátlanul beszélt franciául és megszokta úgy a külföldi életet, mint a külföldi szokásokat egész lényé azonnal elárulta, hogy olasz. Arcának kétségtelenül szép vonásai voltak, a típusa azonban annyira különbözött a mi párisi „szép“-ünk fogalmától, hogy ránk inkább bizarr, mint kellemes benyomást tett. Ezzel kapcsolatban lehetetlen rá nem gondolnom arra a különös esetre, mely az egyik bálon történt. Sciaccát bemutatták egy előkelő, fiatal divathölgynek, aki igazán szokva volt a modern társaságbeli férfi különböző megnyilatkozásaihoz. A hölgy, mikor a herceg tekintete ráesett, elhalványult, hirtelen izgatott lett, néhány pillanat múlva hiszterikus rohamot kapott, hogy haza kellett szállítani a lekására. Az én felfogásom szerint természetesen erről a szegény herceg igazán nem tehet, de a marquise ezentul, hacsak a herceg nevét említették előtte, reszketni kezdett.

— Rettenetes ember, — szokta mondani — úgy érzem mindig, mintha valami fekete jelt hagyna rajtam tekintete.

Valóban, a herceg szemei feketék voltak, mint az éjszaka. Ugyanilyen volt fekete, rövid, sajátságosan melev és előugró haja is. Valaki egyszer fekete lánghoz hasonlította a haját. Sötét arcszínét a vér és élet bronzszínűre festették. Halántékán egy egészen sajátságos ér volt látható. Olyan hajlások voltak, mint egy kigyónak, amelyik gyorsan siklik keresztül a vizen.

Mindenki szerette egyébként, mert nem úgy viselkedett mint más emberek. Nem azt akarom mondani, hogy goromba fráter, vagy buta ember lett volna. Dehogy, tetőtől talpig arisztokrata volt, gavallér, udvarias és előékeny. De a fényesre csiszolt felület mögött mindig észre lehehetett venni a

lelkiismeret nélküli, ösztöneit követő állatot, aki anynyira jól érezte magát emberi ketrecében, hogy képes volt hajlamait megbékíteni, megszelídíteni.

Mint az olasz követség attaséja jött Párisba. Ez inkább tiszteletbeli állás volt és nem függött össze semminemű komoly diplomáciai munkával. Sciacca hercegnek nagyon jó volt arra, hogy ezen a címen a lehető legkellemesebben bejuthasson a legelőkelőbb párisi társaságokba. Minden kínálkozó alkalmat meg is ragadott minden szórakozásra és mindig mindentől el volt ragadtatva.

Bár éles, átható esze volt, az emberekkel szemben a társaságban érintkezéskor gondtalannak és könnyelműnek mutatkozott, magában azonban pontosan megfigyelte az embereket s így kitűnő emberismerő volt. Általános viselkedése meglehetősen fegyelmezetlen és fesztelen volt, ami eleinte megütőközést keltett, később azonban ahelyett, hogy ő tanult volna meg alkalmazkodni a viszonyokhoz, minden és mindenki hozzá alkalmazkodott. Az is lehetséges, hogy a nála tultengő különös hajlamok más emberekben is meg voltak rejtve és lappangva, ennél fogva tehát titkos szimpátiát keltett sokban és sok öntudatlan megértésre talált.

Ez minden, amit a herceg jellemzésére elmondhatok. Legfeljebb még azt tehetem hozzá, hogy szenvedélyes és szerencsés játékos volt, ami társadalmi állása és egyéb személyes tulajdonságai miatt igen természetesnek látszik.

4.

A Szajna csak úgy csobogott tovább, mint mindig, a fák mozdulatlanul álltak mellette, a nyári szélcsendben csak én lapultam egészen a bokor tövébe, egyrészt, nehogy engem meglássanak, de másrészt, hogy én jobban lássak.

Tudnillik a lány, — az én vasuti ismerősöm a tisztás pázsitján feküdt, a herceg pedig mellette térdelt, összecsókolta és az egyik keze lassan, óvatosan bekuszott a könnyű ruha alá, magával emelve azt is, hogy nem sokára láthattam, amint kusza kezei az ingnadrág gyöngyházgombjain babrálnak.

Már mondtam, hogy — talán mert hamisítatlan forró párisi vér csörgedez ereimben — sohasem tudom ilyen tekintetben megtagadni férfivoltomat. Most is odatapadt szemem az előttem lefolyt isteni színjátékra és éreztem, testetemen tüzek lobognak át.

Hogyne, a fiatal lány meztelen combjai kéjesen meg-megrándultak, amint a herceg keze domború kis ölét végigsimogatta, majd mikor egyenkint kigombolódtak az ingnadrág gombjai, egész testét görcsös, hiszterikus remegés fogta el és combjai kecses ívben fölhúzódkodva szétváltak, hogy a térdelő férfinak utat nyissanak.

A herceg is izgatottnak látszott, valósággal extázisban volt, csókol, simogatott, szerelmes szavakat sugdosott a lány fülébe, közben egyre jobban és jobban tapadt hozzá.

A lány kéjesen felnyögött hirtelen, azonban rögtön azután kezeivel erőiesen eltolta magától a férfit.

Az meglepetve a hirtelen ellenállástól, engedett, csak ajkát hagyta el egy csodálkozó, félhalk kiáltás:

— De Mimi...

A lány magához vonta a férfi fejét és összevissza csókolta.

— Szeretlek, szeretlek... de mondd... esküdj... csak engem, csak engem fogsz szeretni... mindig... mindig... érted, mit mondok: mindig... örökké... erre meg kell esküdnöd és akkor: végy... a tiéd vagyok, mert szeretlek, szeretlek... óh, hogy szeretlek...

Fölhuzta könnyű ruháját a nyakára, hogy meztelenné váltak és szinte előbuktak gyönyörű, fiatal, kemény mellhalmai, melyek nem gömbölyűek voltak, hanem ovális tojásalakban domborodtak elő karcsu csipői fölött, kemény, nagyudvaru, rózsaszínű bimbókkal.

A herceg rábukott a két ruganyos halomra és hallottam, amint a csókok között mámorosan, bódultan sutogja:

— Esküszöm - csak, csak téged

A lány leengedte karjait, kéjesen hátradőlt, félig lehunytt szempillái alól könnyes szemekkel nézte, mint játszik a férfi mellbimbóival, majd amikor ráereszkedett behunyta a szemeit, combjaival ösztönszerűleg átölelte a férfit és megvonaglott, hogy csak vállai maradtak a földön, alsóteste szinte fölemelkedett a határtalan kéjben...

S azután? Végigszenvedtem a pokol minden kinját, fetrengtem kinosan, tehetetlenül, szomjas ajak, bódult fejjel, zugó gondolatokkal, lobogó vérral, izgalomtól keményre feszült testtel, míg azok ott mellettem megvívák szörnyű, édes, szerelmes, mámoros, lázas csatájukat.

Végre... fejemet lenyomtam a hűvös pázsitra és úgy hallgattam, hogy lüktet halántékom. Sokáig hevertem én is így fáradtan, kimerülten, míg ismét visszatértek gondolataim az előbb lefolyt esetre.

— Szóval szüzlány volt...

Még mindig ott feküdtek mozdulatlanul egymás mellett, nászágyukon, a bársonyos pázsiton és a májusi tűző nap arany takarót borított rájuk...

5.

Sciacca herceg egy szeptemberi estén elhagyta a Rue Alexandri-n bérell elegáns legénylakását, a Sanmichel-állomásra hajtatott és Fontainebleaubavett jegyet. A vonatról azonban már Melunnál leszállt és oda megérkezve, láthatólag elkerülve a falu forgalmas helyeit, gyalogszerrel ment át rajta, a falusi hidon is és délnyugati irányban haladt tovább.

Csendes, meleg este volt, feljött a hold. A falu toronyórája kilencet ütött. A herceg letért az útról és a mezőn ment tovább. Néhány pillanat múlva egy kapu elé ért, mely mögött gesztenyefák között egy kis villa felé vezetett az út. Leült a kapu közelében egy kilométerköre, elővette cigarettatárcáját, rágyújtott egy cigarettára, mellén keresztbe fonta karjait, cigarettázott s közben ábrándozva vagy talán inkább elgondolkozva nézett föl a hold felé. Kis idő múlva idegesen fölugrott és figyelmesen nézett a kapu mögötti sétányra.

Egy sötétruhás alak jött könnyű léptekkel a kavicsos uton, kilépett a kapun, feléje sietett és kezét előrenyújtotta. A herceg magához vonta az alakot, mindkét karjával körülölelte és megcsókolta hosszasán ajkát.

— Még mindig úgy szeretsz engem? — kérdezte a nő.

Még ezerszer jobban Mimi... — felelte a férfi... — ha nem vagy velem, elhagyottnak és elveszettnek érzem magam.

A lány a férfi vállaira tette két kezét és mélyen a szemébe nézett. A holdfényben finoman áttetsző vonásai voltak arcának. A gondolatjeljes, széles homlok határozottságot árult el, ugyanerre vallottak a telt és erősen zárt ajkak. Arca ovális formájú volt és majdnem szintelen. Első pillantása komoly, nyugodt és öntudatos benyomást keltett, de pontosabb megfigyelés után a szemek hirtelen fellángolása, a finomvágású orrlyukak vibrálása és a szájszegletek idegés rángatózása heves, szenvedélyes természet-re vallottak, ami elrejtődött a látszólag hideg felület mögött. A holdfényben előrajzolódtak szabályosan formált testrészei, telt melle, gömbölyű karja, nő volt, kíváncsi, gyönyörű nő, akit érdemes szeretni. De villogó szemei és leplezett szenvedélye azt is elárulták, hogy jaj annak az embernek, aki őt megcsalni merészelné...

— Ostobaság tőlem tulajdonképpen, hogy itt vagyok — szólt hirtelen és levette kezét a férfi válláról — és ostobaság tőlem az is, hogy úgy szeretlek téged... mondd, előttem szerettél még másvalakit is?

— Talán azt képzeltem — felelte Sciacca elgondolkodva, de arra az érzésre, ami most járja át testemet, te tanítottál meg... azt hiszem téged örökké szeretni foglak...

— Jöjj a rétre — válaszolt a lány — apám azt hiszi, szobámban vagyok és talán ostobaság is, hogy itt vagyok, de nem tudok okos lenni, boldog vagyok és nekem most már minden mindegy.

Ezt ellágyultan mondta és szőke fejét egészen lehajította a férfi mellére. Lassan mentek, lefelé a hangtalan mezőn, a herceg mindkét karjával átölelve tartotta a lányt.

A Szajnaparton kibontakozott az ölelő karokból és a férfi arcába nézett.

Emlékszel arra a délelőtti? Magadévá tettél anélkül, hogy védekezni tudtam volna ellene... — a hagsza reszketett — oh ez a szerelem egész tehetetlenné tesz... érted mindent, mindent képes volnék megtenni... és nem is tudom felfogni, hogyan történhetett ez. Atyám annyiszor mondta, hogy soha senkit se fogok szeretni, hogy végül magam is elhittem... lehet, érdemes sem vagy erre a nagy szerelemre, lehet, tetőtől talpig rossz, gonosz ember vagy, — azt is szeretem benned... oh láiod, olyan, olyan ostoba vagyok...

A herceg egyik sajátsága volt, hogy olyan dolgokat csinálhatott, ami másnál talán izléstelen lett volna, most is, hirtelen letérdelt a lány elé, átfogta kezeivel a combjait, a könnyű ruhán keresztül végigcsókolta őket, beléfúrta fejét az ölébe, onnan följebb kusztak csókos ajkai a duzzadó, fiatal mellhalmokig, hogy később megpihenjenek ajkán, és testével szorosan odasimuljon a fölízgatott lány vonagló testéhez.

— Te... te... ha kíváncsi, add ide a vérem, vedd el az életem... add ide az ajkadat... még...

A lány lihegve, az elragadtatás halk sóhajával

hajolt föléje, azután kibontakozott az ölelésből és a folyó felé mutatott:

— Itt találkoztunk először... ott nyulik ki az a fatörzs, amelyen megakadt és fölborult a csónakod és te kiusztál a partra, melyen állottam. Vizes voltál és rám mosolyogtál fekete szemekkel. Lehet-séges-e, hogy ennek csak három hónapja? Nem... csak annyi... és azóta nyolcszor láttalak. Nyolc óra és ez elég volt, hogy teljesen felforgassa életemet.

Igy változtat meg a halál is mindent... — szólt a herceg mélyen elgondolkodva.

— Igen, mint a halál pecsétje, úgy zárta le multamat a mi találkozásunk — suttogta Mimi — és a halál után új éleltre támadtunk az égben, — vagy ki tudja-e örökre ég marad ez nekünk?...

— Én nem félek — szólt az olasz keresztbefont kezekkel és mereven nézett a sötét vízbe — a szerelem szerelem marad még a pokolban is...

— Igen... igen... — suttogta lázasan a lány, karját a férfi karjába fonva és vállára hajva fejét — és elmennék veled, akárhová és nem kellene nekem semmi, csak a te szerelmed, mert ha azt egyszer elveszíteném, akkor úgy is hiábavaló volna minden egyéb...

Szinte öntudatlanul rebegte az utolsó szavakat és testét egészen a férfihez feszítette, arcát a vállához szorította. A herceg ránézett és lassan simogatta végig sötét, borotvált arcát. Észrevette, hogy a lány exaltált hangulatban van és tudta, hogy amit most fog csinálni, az teljesen leszámíthatatlan lesz.

Ugy látszott, a lány nem akar többet beszélni. Hallgatott, csak később tépte ki magát karjaiból, erősen a szemébe nézett és komolyan mondta:

— Nem szabad más senkit sem szeretned... ha egy másik nő csak a kezedet is megérinti, ez nekem halálos mérge lenne. Az én becsületelem nem formásokon alapszik, mint más asszonyoké. Házasnak lenni, törvény szerint, arra én nem adok semmit. Térdenszusva tudlak követni a világ végéig... de ha... de ha megcsálnál... akkor...

— Mit tennél — kérdezte a herceg.

— Beugranék itt a vízbe és vízbefúlt holttestem képét örökre szemedben viselnéd...

Ezeket a szavakat lázas izgalomban mondta. Sciaccát azonban nem hozták ki nyugalmából, sőt meglegedettnék látszott. Hátraszegte fejét, majd dobantott egyet lábával, mint aki valamilyen elhatározásra jutott. Megragadta a lány kezét és megcsókolta őket.

— Az a nő vagy, akinek tartottalak és akire nekem szükségem van, — mondta különös komolysággal — most már tudom, éppen olyan erős és bátor vagy, mint amilyen gyönyörű... bizhatok benned... Nos, olvass a lelkemben... Mindent megtudsz, olyan dolgokat bizok rád, melyek hatalmat adnak neked fölöttem mindenkorra, amíg csak élsz, gyere és hallgass meg...

Visszafordultak a folyótól és lassan haladtak a réten keresztül. Egy hajós, aki a bokrok árnyékába rejtett csónakjában feküdt, észrevette, hogy egy külföldies külsejű úr gyorsan és izgatottan beszélt és hogy a fiatal hölgy, aki vele volt, mintha visszaretent volna a szavaitól.

Mimi egy órával később ágyában feküdt. meztelen teste földetlenül vonaglott meg a habos lepedőn, arcát a párnákba fészítette, ujjait görcsösen összeszorította és szívében vad, kínos érzések tomboltak.

Herceg Sciacca pedig reggelig kártyázott a klubban és állandón vesztett.

6.

November közepén hirtelen híre kelt, hogy Sciacca herceg legrövidebb időn belül megnősül. Ezt a hírt mindenki a tárgyalásbeli illemszabályok megsértésének tekintette, de mindnyájan sokat nem adtak volna érte, ha az esküvőn jelen lettünk volna. Már csak azért is, hogy megfigyeljük, vajjon a herceg ennél a különös és nem mindennapi eseménynél is ugyanaz az ember maradt-e, amilyen minden eseménnyel szemben lenni szokott. És kíváncsiságunkat fokozta az a körülmény, hogy az illető hölgy egész Párisban ismeretlen volt, csak annyit hallottunk, hogy rendkívül gazdag. S a legnagyobb valószínűség szerint nem is igen láthattuk később sem, mert az újságok szerint a fiatal pár egybekelésük után azonnal Amerikába megy, hol a hercegre valamilyen új diplomáciai beosztás vár.

Főnököm elutazván hirtelen, meglehetősen szabadságot élveztem, mit arra használtam föl, hogy egy délután meglátogattam a herceget.

Otthon volt s inkább kényelmes, mint izléses pozitúrában hevert egy pamlagon. Láttamra kissé fölémelkedett és felém nyújtotta kezét. Kézszorítása erős volt, de barátságos.

— Örülök, hogy látom, vesse le a kabátját és fekdjön végig azon a másik kereveten... Cigaretta van azon a kis asztalkán, hideg puncsot talál abban az ezüst kannában... sajnos nővel nem szolgálhatok jelen pillanatban kedvesem... pedig tudom Önnek ez a gyengéje... vagy az erős oldala...? — tette hozzá mosolyogva.

Én is elmosolyogtam magam, de fölhasználtam ezt a témát, hogy haladéktalanul rátérjek arra a kérdésre, ami engem ide hozott.

— Hát... valahogy jól van informálva, kedves hercegem... de hát nem is a világ és az élet koronája a nő? S azt hiszem Ön sem nagyon irtózik tőlük... a drága kicsi forró nőktől, mi? Apropos nő... mondja, igazat hollottam, azt mondják hercegem, Ön nősül... Gratulálhatok?

— Igen, — mondta egykedvűen, megfordult, úgy, hogy az arcába láthatott és hozzátette:

— Két hét múlva lesz az esküvőm.

— És egyikünk sem lehet abban a helyzetben, hogy jövődöbeli kedves nejét megismerhesse?

— Nem fontos, ha kívánja leirom őt én magam Önnek... de igyon egy kis puncsot, mielőtt beszélék...

— A puncs jó, az ön elbeszélése azonban bizonyára még jobb, így hát inkább kérem, kezdje el...

A herceg könyökét felhuzott térdére fektette és beszélni kezdett.

— Félek a történet nagyon mindennapi lesz, tudja, egyszerű cserekereskedés. Kölcsönösen megvásároljuk egymást. Neki tetszik a hercegi cím, én pedig sokat vesztettem a kártyán. Ez az egész...

— izmos testét hanyagul kinyújtództatta.

— Párisi születésű a nő?

— Ezt még nem kérdeztem tőle. Hat évig egy kolostorban volt, hogy némi műveltséget szerezzen. Huszonegy éves, rengeteg pénze van. Georgette-nak hívják, ez mind, amit róla tudok.

— És szerelmes jövődöbelijébe? — kérdeztem kíváncsian, szemem elé képzelve a melunbéli jelenetet, a Szajna partján, Mimivel a paplánnal.

— Erről kedves barátom nem volt szó megállapodásunkban — felelt hanyagul és elhallgatott. Hosszu csönd támadt, amit jónak láttam megtörni egy banális megjegyzéssel:

— Hisz később még megjöhet a szerelem is...

— Az már nem.

— És miért?

— Egyszerű: másba vagyok szerelmes.

— Hogy-hogy! — kiáltottam föl meglepetve, mely meglepetés inkább a herceg őszinteségének szólt, mert hisz rögtön tudtam, hogy a szép Mimiről lesz szó.

— Hogy? Ez az ostoba civilizáció, társadalom, vagyon, rang és egyéb zöltségek, no meg hát a pénz... Georgette kisasszonynak rengeteg pénze van — a másik, az aranyos Mimi, neki csak a szépsége és amellet protestáns, mely esetben elvesztettem örökségemet is...

— De mit szól mindehez az a bizonyos Mimi kisasszony? — kérdeztem egyre kíváncsiabban.

— Ő engem végtelenül szeret és számtalanszor megmondta nekem: ha elhagysz, vízbe fojtom magam... úgy hogy nem is merek előállni tervemmel és sokat gondolkozom, nem lenne e jobb megoldás ez — s az asztalra dobott egy kis ezüstveretű revolvert.

A tekintetében volt valami, ami arra vallott, hogy egész komolyan beszél és a helyzet, melyben volt, igazán kényszeríthette őt arra, hogy így gondolkodjon.

Mindazonáltal azt tanácsoltam neki, mondjon el mindent Miminek, de ő konok maradt, úgy hogy igazán aggódtam, valami komoly következménye lesz a dolognak. Ilyen hangulatban is bucsuztam el tőle és meglehetősen depresszált voltam, azonban a boulevardon minden jóra fordult. Találkoztam ugyanis az én kis Lilimmal, a Le Theatre táncosnőjével és a viszontlátás öröme fölvittem a lakásomra.

Szép kis lány volt ez a Lili, valamikor nagyon jóban voltunk, azután ő leutazott egy társulattal Marseillebe és egy évig nem láttam.

Éppen olyan volt, mint régen és az új találkozás őt is valamilyen különös izgalomba hozta, ott fekdjt ágyamon, mint egy szerelmes bakfis és behunyt szemekkel, remegve türte, amint levettem selyem kombinéját, föltüröm könnyű, finom kis ingét, kigombolom és letüröm alsótestéről a himzett fodros bugyiját... és... és... mi történhetett volna? Másnap reggel olyanok voltunk — különösen én — akár a halott. Szemeim alatt vastag karikák húzódtak el, fejem fájt és tagjaim ólomsúllyal huztak lefelé.

Lili is fáradt volt, betakaratlanul fekdjt az ágyon, selyemharisnyás lábait frívólul szétvetve és egyre azt sugta a fülembe:

— Te édes... te... így rég nem élveztem... olyan erős voltál, olyan forró, olyan meleg... mint azelőtt... te szép fiú, te...

Sajnos másoknak nem éppen ez volt a véleményük. Mert például a herceg, akivel harmadnap találkoztam, összecsapta a kezét:

— Hát magával mi van? Kopott, gyűrött, tíz évet öregedett, bizonyára nagyot züllött, nos vallja be.

Diszkrétan mosolyogtam, aztán meg nem álltam, hogy ne érdeklődjem:

— És mi újság Önnél, hercegem?

Ő lesütötte tekintetét és elkomorult:

— Ő mindent tud...

— Mimi?

— Igen...

— És?

— Irtan neki és válaszul: egy csomagot kaptam.

— Ajándékok, melyeket hajdan Öntől kapott?

— Igen...

— És irás?

— Semmi...

— Akkor úgy látszik, Mimi kisasszony beletörődött a változtathatatlanba és a dolog még egész jól fog végződni, el fogja Önt felejteni...

— De én azt nem akarom, mert most még jobban szeretem, mint azelőtt, — mondta a herceg szenvedélyes hangon és amikor látta, hogy értelmetlenül nézek rá, hirtelen nevetőre fogta a dolgot:

— Na Isten vele, majd meglátjuk, hogy s mint lesz. A rivedéria!

Mosolyogtam a nagy bucsuzáson, hisz azt hittem, nemsokára újból találkozunk, de nem úgy történt, ahogyan azt én gondoltam. Csak azután találkoztunk, miután már közöttünk feküdt volt az óceán.

7.

Az esküvő előtt néhány nappal herceg Sciacca megjelent Rouen-ben egy nagy elegáns ház előtt, ahol becsöngetett, majd belépett és egy csinos szobalány haladéktalanul a szalonba vezette.

Itt néhány pillanatig egyedül maradt, de csakhamar megjelent az ajtóban egy fiatal hölgy, aki mélyen elpirult és szemmelláthatólag összerendezte midőn képét a férfiába helyezte aztán leült egy pamlagra, helyet mutatva maga mellett a férfinak is.

— Hamarabb jött, mint vártam — szólta a nő és kissé kacéran elmosolyodott — és nézze, még rendes toalettemben sem vagyok, csak ezt a pongyolát csavartam magam köré — és egy pillanatra széttárta magán a keblén összefogott ruhadarabot.

Selyeming volt rajta, melyen két kis dombot formáltak fejlett mellei, karcsu csipőjére bugyi feszült, mely az ől táján és a comboknál rejtelmes fodortengerbe merült, tarkítva a selyemharisnyakötők két oldalt a csipő felé huzódó színes szalagjától.

A herceg szemeit azonban az a kis darabka hófehér, párnás combrészt ragadta meg, amely a harisnyák és a bugyi között meztelenül villogott elő. Ugy tett azonban, mintha még ezt sem vette volna észre és egész hidegen felelt:

— Tetszik Önnek, hogy ma ilyen korán jöttem?

— Micsoda különös kérdés ez hozzám, akit a jövő héten feleségül fog venni? Ön az első férfi,

akit ismerek és mielőtt teljesen és minden feltétel nélkül odaadnám magam Önnek, szeretném közelebbről megismerni...

Jóllehet arcvonásai szépek voltak, mégis egész jelentéktelennek látszott, emellett beszéd közben állandóan felhuzta szemöldökeit, mint valami elkényeztetett makacs gyerek. Inkább karcsu volt, mint molett és ruhája a legdrágább anyagokból készült.

— Tudja jól, kolostorban nevelkedtem s csak hat hónapja, hogy Párisban éltem, ahol Önnel is megismerkedtem, azaz jobban mondva csakis Önnel, még ismerősöm sincs. Ön mindenem anyámon kívül, akire azonban nem támaszkodhatom, mert öreg és beteges. Így Önre kell bíznom magam... pedig olykor-olykor még félek is Öntől...

— Amit tehetek, megteszek — válaszolta tompán Sciacca — s ami a fő: Ön hercegnő lesz...

— Igen... igen... — sugta a lány s kissé elpirult, a herceg pedig ugyanolyan nyomottan és szintelenül folytatta:

— Meglehet azonban, hogy dacára annak, hogy hercegnő lesz, mégsem lesz boldog... s ha ez jut eszébe s talán mégis azt gondolja, jobb szabadnak lennie...

A lány mélyen elpirult.

— Ez annyit jelent, hogy Ön felbontaná eljegyzésünket? S talán egész időn át bolonddá tartott, hogy végül ezt kijelentse? Ön meg akar tőlem szabadulni, de úgy, hogy én viseljem a felelősséget...?

Zokogni kezdett.

Sciaccanak hirtelen elkomorult arca és ajkába harapott. Csakhamar azonban vállát vont, mosolygott és gyengéden megérintette a lány karját, aki dacosan kivonta magát az érintés alól és kezeibe temette arcát.

A férfi lehajolt hozzá és megcsókolta. A csókra megvonaglott a lány, kis kezei ökölbe szorultak, hátracsuklott a pamlag támláján és vad extázisban tűrte a férfi további csókjait.

Kemény lány-mellei, melyek még nem érezték a férfisimogatást, most kéjesen, keményre domborodó bimbókkal tűrték, amint összemorzsolódnak a férfi erős kezeiben és lihegve vonaglottak össze combjai a férfi simogatásától.

Egészen kipirult, már nem is volt ura önmagának, csak, amikor a férfi tapogatózó kezei beletévedtek szoknyája alatt selyemnadrágja nyílásán, sóhajtott föl:

— Elég... elég... hagyjon... — mert már nem bírta elviselni azt a határtalan kéjt.

A herceg egykedvűen vont vissza kezét, a legkisebb izgatottság sem látszott rajta, valahogy úgy nézett ki, mint valami kis egérkével könnyelműen és szívtelenül játszó macska.

— Szóval marad minden a régiben, felejtse el, amiről az előbb beszéltünk — szólta mosolyogva.

A lány lassan visszanyerte önuralmát:

— De hát miért mond egyáltalán olyan dolgokat, amiket felejteni kell?

A herceg nevetett.

— Ez vagyok én... sokan vadállathoz hasonlítanak... de Ön Georgette oly szép, hogy még ezt a vadállatot is képes megszelidíteni... de van még valami mondanivalóm...

— Valami kellemes — kérdezte panaszos hangon a lány.

— Sőt... szerdán este van az esküvőnk és péntek este indul gőzöcskünk Marseilleből, tehát csak egy napunk van elutazásunkig... Volt Ön Melunban. Ez egy szép kis falu, itt Páris közelében.

— Nem, még sohasem voltam, — válaszolt a lány s arckifejezése ismét vidám lett, abban a reményben, hogy bizonyára valami szórakozásban lesz része.

— Egy kis csolnakom van a Szajná. Esküvőnk után bucsut mondunk a mamának s kettesben odamegyünk, este a hűs folyon nagyon kellemes lesz evezni. Onnan utazunk le másnap Marseillebe és vitorlázunk Amerikába. Nos, tetszik Önnek ez a terv?

— Oh, nagyon...

A herceg mélyen fellelékezett.

— Ugy hát minden rendben van. Pénteken bucsut mondunk Franciaországnak... azaz, ami engem illet — egy pillanatra abbahagyta a beszédet és fekete szemeit a lány arcára szegezte — azon a napon sok mindennek mondok istenhozzádot... — tompább lett a hangja s szinte suttogva fejezte be: — istenhozzádot... örökre...

8.

Később gyakran csodálkoztam, miért ment le a herceg nejével Melunba? Talán hogy találkozzon Mimi-vel, nem, ezt talán még sem akarta, vagy talán, hogy a két nő találkozzon és megbéküljön? Egy bizonyos, Georgette nem tudott semmiről semmit. Egyébként a dolog egyszerűen folyt le. Félnyolckor ült a fiatal pár csónakba, nyolc órakor látták többen a csónakot tovasiklani a nagy vasuti hid alatt, azután a folyó zajlása miatt elveszték a nézők szemei elől. Ettől kezdve senki sem látta őket. Másnap reggel leutaztak egy föntartott vasuti fülkében Marseilles-be, aznap este hajóra szálltak és kedden, a következő héten már meg is érkeztek New Yorkba.

Ez az események sorrendje — nem számítva a legrettenetesebbiket. Ugyanis szerdán, amikor a fiatal házaspár a folyón lefelé csónakázott, igen közel ahhoz a helyhez, ahol a csónaknak el kellett haladnia, szörnyű halállal mult ki egy fiatal élet és hosszú ideig foglalkoztatta a közvéleményt a kérdés, öngyilkos volt-e az illető és tudták-e az esetről a herceg meg a hercegnő?

De mondjam el sorjában.

Ha jól emlékszem, a hétfői lapokban olvastam: „Titokzatos eltűnés. Egy fiatal lány, Lewier Mimi, szerdán este Melunban levő lakásáról eltűnt s azóta nem adott magáról semmi életjelt. Kéretik, aki valamely hirt adhat felőle, közölje Lewier Jean meluni lelkészrel.”

Nekem természetesen rögtön feltűntek az ismerős nevek és az az érzésem volt, hogy bár ártatlanul, de egy kellemetlen titoknak vagyok részese. Sokáig töprengtem hát, mitévő legyek, amíg határoztam és kedden délben leutaztam Melunba, Lewier Jean lelkészhez.

A lelkész szófukar és kellemetlen ember volt, aki majdnem kivert a házából, amikor azt mertem állítani, hogy lányának viszonya volt egy férfival. Azonban, amikor nagy nehezen és a bizonyítékok súlya alatt kénytelen volt azt belátni, akkor jutottak csak holtpont-ra tárgyalásaink. Ugyanis mihelyt ő erről bebizonyoso-

dott, kijelentette, hogy lánya egy elveszett ringyó, akizhez többé semmi köze sincsen.

Mindazonáltal a rendőrség megfeszített erővel folytatta a kutatást és megállapította, pénzt nem vitt magával, csak egy nyaklánc és egy ezüst karkötő volt vele, amely tökével ugyan nem messze mehetett.

S bekövetkezett az, amitől félttem, a kutatás lassan a folyó felé terelődött, sőt: egy hét múlva meg is oldódott a rejtély. Egy hajós szigonya női holttest ruhájában akadt meg.

A holttest, melyet partra huztak, a hosszas vízbenlevéstől persze felismerhetetlen volt, de annyit meg lehetett állapítani, hogy egy szőkehajú, fiatal nő holtteste.

Azonnal táviratoztam hát a hercegnek:

„Ha lehetséges, azonnal jöjjön, Mimi holttestét a Szajnából huzták ki.”

Mert úgy gondoltam, okvetlen szükség lesz rá a bírósági tárgyalásnál.

A személyazonosság megállapításánál, melyen én is jelen voltam, a hatóságoknak könnyű dolga volt.

— Felismeri Ön ezt a személyt — kérdezte a vizsgálóbíró az ősz lelkésztől, ki a hordágy mellett állt, kalapját mélyen benyomta barázdás homlokába és ajakszegletében idegesen rángatózott, amit nem sikerült elnyomnia.

— Ez az én Mimi lányom holtteste — mondta tompa hangon — megismerem minden eltorzulás ellenére, ez az ő ruhája, zsebkendőjén az ő monogramja, az ő nyaklánc és jellegzetes ezüst karkötője... ennyi elég?

— Teljesen, Lewier ur, — mondta a bíró és résztvevőteljesen meghajtotta magát.

A többi apróbb formáságok után, hazafelé menet az öreg belémkarolt.

— Figyeljen arra, amit mondok... — szólt rekedt hangon — és ne felejtse el. Meg fogják próbálni bebizonyítani, hogy lányom öngyilkos lett. De ez nem igaz. Nem. A lányomat meggyilkolták... érti... meggyilkolták... de esküszöm... ha Isten megtartja eszemet és életemet, megkeresem a gyilkost és átadom bírónak... hallotta, mit mondtam?

— Igen uram, — feleltem udvariasan, de egyébként igazán nem érdekelt az öreg ur véleménye, bár azután az ujságok is nagy vitát folytattak le ezen a címen: „Gyilkosság vagy öngyilkosság.”

S lassankint az utóbbi feltevésnek akadt több híve, mert egy hajós elbeszélte, hogy egy-két héttel a végzetes eset előtt látta a lelkészasszonyt egy ismeretlen úrral, kinek hevesen mondta oda, hogy amennyiben megtudná, hogy mást szeret, a vízbe ölné magát. Az idegen leírásából pedig a többség ráismert a herceg alakjára — s így az öngyilkosságot teljesen megmagyarázottnak találták.

9.

Érdekes, hogyha az ember egy kis nő karjai között van, igazán mindent elfelejt. Tegnap este egész váratlanul betoppant hozzám Lili és mondhatom, pompásan elszórakoztunk. Drága barátom, ha akar, igazán tud kedves lenni és ha akar, keresztül tudja vezetni az embert a szerelem összes gyönyörűségének sok tarka birodalmán. Hja, igazi párisi nő... Már regge van — vagy délelőtt jobban mondva s még mindig itt fekszünk az ágyon és ő még mindig azon fáradozik, hogy ujjabb és ujjabb élvezeteket szerezzen nekem.

Haja teljesen borzas, ingpántjai le vannak csuszva, keble, amint lekuporodik mellém és lehajol hozzám, kibukik ingéből. A keblén ugyan kissé már látszik a sok szerelem, de még mindig látszik az is, hogy milyen lehettek azok a csodás, nagybimbós mellhalmok ártatlan lánykorukban...

Selyemnadrágja már régen lenn hever az ágy mellett, így kilátszanak rövid kis inge alól csodálatos, hamvas, erős combjai.

Lekuporodik mellém és testemen rég nem érzett bizsergés fut át.

— Jobban... jobban... még... — kértem őt extázisban és ő szegény lihegett, hogy nekem megszeresse az élvezetet.

S midőn fáradtan, hálásan egymás mellé dőlünk, kopogtak ajtómon.

— Mi az! — kiabáltam ki meglehetősen bosszusan. A komornyikom válaszolt:

— Egy vendég...

— Küldd az ördögbe... — szóltam vissza bosszusan, átkozva magamban az ostoba tökfilkót, aki nem tudja ilyenkor azt mondani annak a bizonyos vendégnek, hogy nem vagyok itthon.

— Nem lehet, okvetlen beszélni akar Önnel, uram...

— Ki az? — kérdeztem bosszankodva?

— Herceg Sciacca...

Hirtelen fölültem az ágyon és nagyon savanyu képet vághattam, mert Lili hangosan fölnevetett, én pedig csendesesen befondiroztam magamban.

— A herceg... az más, neki igaza van, — s ki szóltam komornyikomnak — mondd meg, azonnal a szalónban leszek.

— Lilinek meghagytam, aludjon nyugodtan akár estig s rövid félóra múlva már úgy ültem szemben a szalónban a herceggel, mintha mi sem történt volna. A herceg különben igen rossz színben volt, ruháján még az utazás pora és izgatottnak látszott. Egy ideig hallgatott, azután rám nézett.

— Nos?

Elértettem, ezzel idehívására célzott és haladéktalanul válaszoltam.

— Igen, kedves herceg, nagyon örülök, hogy eljött. Magával hozta a kedves feleségét is?

— A feleségemet? Nem... — mereven a szemembe nézett — az ő jelenléte nem szükséges.

— Tud hát Ön valamit, amivel hozzájárulhatna a szerencsétlenség földerítéséhez?

A fejével intett:

— Azon az estén láttam őt... azért mentem oda, hogy lássam...

— És miért tette ezt?

Válaszként egy levelet nyújtott át nekem. Még akkorról volt keltezve és Mimi írta. Tartalma szomorú volt, de szelid hangú és azt kérte benne, hogy a herceg látogassa meg őt még egyszer elutazása előtt s ha lehet hozza el a feleségét is, hogy őt is láthassa, persze úgy, hogy az ne láthassa őt.

— S Ön válaszolt?

— Értesítettem, hogy ott leszek.

— A felesége tudott a dologról?

— Nem...

— S Mimi nyugodtan viselkedett?

— Legalább is azt hittem, hogy igen. Megcsóoltam... S ha sejtettem volna, hogy ez fog történni...

— Találkozott Mimi a feleségével?

— Dehogy. A hercegnőt ott hagytam a csónakban és a parton egyedül mentem odaig, ahol Mimi várt. Tíz perc alatt mindent elmondtunk egymásnak és én visszamentem a csónakhoz.

— És ő... ő akkor sem volt izgatott?

— Ő hideg volt — mondta sajátságos, különös hangon. Hallgattunk, azután mintegy önkéntelenül toltuk ajkaimra:

— Szegény lány... azért tulajdonképpen mégis csak Ön ölte meg őt...

— Hazugság — ordított föl, felugrott és mint egy tigris rohant felém. Azt hittem rám rohan. Összeszorított fogai kicsillogtak vérvörös ajkai közül. Szemei szikrát hánytak. Rájöttem, hogy ez a sangvinikus olasz adott esetekben olyasmikre is képes lehet, amikre egyáltalán nem is gondolnók. Ugyan ideges izgalma az eset miatt valamennyire megmagyarázták különös viselkedését.

Sikerült is végre megnyugtatnom őt és tekintettel arra, hogy panaszkodott, miszerint fáradt a nagy utazástól, lefektettem a pamlagra.

Csakhamar el is aludt.

Arca így álmában még szétdultabbnak, ziláltabbnak tetszett, mint ébren, amikor izmaival szabályozni tudta és uralni arckifejezését.

Pár óra alvás után azonban teljesen rendbejött és azzal az ígérettel bucsuzott, hogy holnap pontosan jelen lesz a törvényszéki tárgyaláson.

A tárgyalás nyugodtan folyt le, csak az öreg lelkész viselkedett különösen. Mikor szembesítették a herceggel, e szavakkal fordult feléje.

— Mit mondott lányom Önnel, mikor egymás mellett álltak a folyó partján, mielőtt Ön a zsebkezdőt a szájába tömte és holttestét a folyóba dobta...

Az őszhaju aggastyán csontos alakja e szavaknál megnőni látszott, úgy állt ott a herceg előtt, mint valami bosszuálló angyal.

En úgy vettem észre, mintha Sciacca egy pillanatra megremegett volna, a következő pillanatban azonban már annál büszkébben és határozottabban hallottam szavait:

— A törvényszék védelmét kérem e támadással szemben. Ez az ember szörnyen igazságtalan. Inkább magam halltam volna meg, semhogy még csak fájdalmat is tudtam volna okozni lányának.

Az elnök szigorúan megintette az öreg lelkészt, az esküdtek helyeslőleg bólogattak és csakhamar elhangzott a verdikt: „a megboldogult önmaga ugrott a vízbe.”

Ezzel befejezést nyert a tárgyalás.

Amikor a herceggel elhagytam a törvényszék épületét, az öreg Lewier hirtelen utunkat állta:

— Egy utolsó szóra uram, — szólt kemény hangon a herceghez, — gyilkosság van az ön homlokára írva és én még ki fogom Önből szakítani a vallomást, Isten engem úgy segéljen...

— Ön utamban van uram... — ez volt minden, amit a herceg válaszolt azután utának sietett s látszólag nem törődve az aggastyán fenyegetéseivel, közömbös beszélgetésbe kezdett...

Herceg Sciacca közvetlenül ezen események után visszautazott New Yorkba, nekem egyszer sem írt, de úgy hallottam, beletörődött sorsába. Estélyei nagyon látogatottak voltak és a hercegnőről mindenki úgy nyilatkozott, hogy nagyon szép és kedves háziasszony. Azt is beszélik, hogy mindketten igen gyengédek egymáshoz.

Georgette, azaz Sciacca hercegnő anyja a következő évben meghalt Rosen ben, egyedüli örököse a hercegnő volt. Röviddel azután hallottam, hogy a hercegek visszatérnek Európába. De nem jöttek Párisba, Doverben kötöttek ki és Londonban telepedtek meg.

Még csak azt kell megemlítenem, hogy Lewier lelkész többször meglátogatott engem és meglehetősen untatott már állandó témájával: a herceg gyilkos, de ő be fogja bizonyítani. A végén azonban már szántam az öreget, aki lelkész léte, most minden gondolatát a bosszúnak szentel: Sciaccát teleplezni.

Amint megtudta, hogy a herceg ismét ideát van, azonnal Londonba akart utazni. A véletlen úgy hozta magával, nekem éppen dolgom lett volna odaát, így hát fölajánlottam neki kíséretemet, titokban annál inkább, nehogy valami botrányt provokáljon a hercegnél, pláne a hercegnő jelenlétében.

Megérkezésünk után azonnal rendbe hoztuk magunkat és ellátogattunk a herceghez. Óvatosságból csak magamat jelentettem be és a fogadószobában is az öreg Lewiert kissé az árnyékba állítottam, hogy a herceg ne legyen mindjárt kellemetlenül meglepve.

Allg, hogy névjegyet bevitte egy lakáj, jött is a herceg és szívélyesen rázta meg mindkét kezemet:

— Ön itt kedves barátom, ennek igazán örülök, foglaljon helyet, a hercegnő is azonnal itt lesz...

A herceg mintha megváltozott volna, tekintete eltörpült, tartása fáradt lett, egész lényé bágyadt. Visszaadtam keze szorítását és egyik tenyeremmel a háttérbe mutattam.

— Bocsásson meg herceg, de nem egyedül vagyok, Lewier ur is fölkereste Önt, hihetőleg azért, — fordultam a lelkész felé — hogy bocsánatot kérjen hajdani tévedése miatt.

A herceg szavaimra hirtelen megtántorodott, szeméi kitágultak, a torkához kapott, mintha fuldokolna, fölhördült és vissza akart rohanni arra, amerről jött, de nem birt.

Ijedten néztem rá, de nyílt az ajtó és belépett egy nő. A hercegnő.

Ránéztem — és... irtózatosan ismerősnek tetszett nekem az arca... enyje... de hát honnan, hisz én

még sohasem láttam a hercegnőt... és mégis, mégis... ismerem, ismerem...

További gondolkozásomat azonban egy ordítás zavarta meg. A lelkész volt az.

— Lányom... lányom... — hallottam a hátam mögött és az öreg remegve, tágranyilt szemekkel, rohant a hercegnőhöz — hisz ez az én lányom, az én meggyilkolt lányom... Mimi...

Igen. Ő volt az. Mimi. Én is ráismertem és rá néztem a hercegre. Ő lerokadt egy székre. A hercegnő pedig? Ajkai mozogtak, a halántékához kapott, de nem birt megszólalni.

A én meggyilkolt lányom... — ismételte az aggasztóan reszkető hangon.

— Nem a meggyilkolt, atyám, hanem a gyilkos — szólalt meg végre a hercegnő röviden, hidegen.

Az öreg, mintha nem is hallott volna semmit, fölujjongott:

— Az én lányom él, él... hála az égnek, él, Mimi él, vissza fog térni hozzám, mert szeretlek, szeretlek, sohse fogsz tőlem kemény szót hallani... gyere... gyere...

A nő elfordult tőle.

— Már késő, atyám... az igazság napfényre került, többé nem maradhat rejtve... de legalább egy évig: szerettem... oh és hogy szerettem, hogy, de hogy szerettem egymást...

*

Csak még valamit.

A tárgyaláson kitűnt, hogy a főbűnös a herceg, ki először csak pénzt akart elvinni feleségétől és úgy szökni, de Mimi ezt visszautasította. Erre határozta el a gyilkosságot, ami, hogy hogyan történt, ma sem biztos.

A két nő majdnem egyformán volt öltözve, a meggyilkolt Mimi ékszerei voltak, miket a herceg azzal a kifogással kért el Mimitől, hogy megjavíttatja őket, szerencsétlen feleségének pedig mint nászajándékot adott át.

Minden úgy volt megrendezve, hogy öngyilkosság legyen látható, ami majdnem sikerült is...

A herceg különös jellem volt, de Mimi is.

Nagy, különös, bűnös szenvedélyek, melyeknek összetalálkozásából sohasem lehet jó dolog.

Valami mégis menti őket: szerettek egymást, igazán, végtelenül szerettek egymást.

És szerelemért, nőért mire nem képes az ember?

Ugy, ugy, a szerelem és az édes, drága, kicsi nők... apropos... és Lili... őt rég nem láttam, legközelebb föl fogom keresni... hja, ha a hegy nem megy Mohamedhez...

— Vége. —

Ez a hely

a MIA
Krém
számá-
ra van

fenntartva, amely a dr. Kovács
gyógyszertárában, Timișoara-Fabrica
kapható, de a hirdetést nem közöljük,
mert mindenki tudja, hogy a MIA
KRÉM-nek nem kell már reklám.

Neki mindegy

Késő éjszaka ter haza a férj a
korcsmából.

— Te bitang csirkefogó, — kiált
rá a felesége — éjfél után két óra
van.

— Hagyd anyjukom, — nyug-
tatja meg a férj, — ha éjfél előtt
jöttem volna haza, most akkor is
két óra lenne.

Megfelelt

Jancsi két pofont kapott az édes
anyjától. Az előszobában meglátja
az apja:

— Mi bajod van? Miért olyan
vörös a képed? — kérdi.

— Semmi, — feleli Jancsi — az
imént összeveszttem a feleséged-
del.

PIROS RÓZSÁK

— EREDETI KÉZIRAT —

A fiu ma gyönyörű volt. Összenőtt szemöldökei, ragyogó szemei és napsütötte, barna arca erőt, ifjúságot sugároztak elő. Olga olyan szépnak látta, hogy zavarában alig tudott neki válaszolni.

A fiu helyet csinált neki maga mellett a pamlagon.

— Már vártam ...

Olga kipirultan, földre süttöt szemekkel válaszolt.

— Ma ... nem akartam eljönni... féltem ...

— Hogy meglátják?

— Nem ... oh, hiszen a szobám be van zárva és ilyenkor már mindenki alszik a házban ...

— Hát akkor mitől — egészen közel hajolt a lányhoz, az megremegett és ijedten húzódott arrébb.

— Nem tudom ...

A fiu közelebb húzódott hozzá és gyöngéden átkarolta. A lány megvonaglott és görcsösen védekezett, de a fiu magához szorította és kényszerítette, hogy a szemei közé nézzon.

— Tőlem félsz? ...

A lány vergődve temette fejét a fiu mellére és hallgatta a lázas szerelmes suttogást. Sohasem hallott még férfajakról ilyen vallomást. Az arca égett, a szíve hevesen dobogott. Kimondhatatlan gyönyörűség fogta el, de azután rögtön égető aggodalom nyílalott belé. Félt attól, amit hallott ... és mégis ... olyan jó volt azt hallania ... Körülfogta, körülsimogatta a sok édes szó, a fiu közeléte. Édes, önfeledt ájulásvett erőt rajta, mintha lázas álomban feküdt volna ...

A fiu lelkét is fölkaparta a lány közelsége, röviden, szaggatottan lelkzett, gondolatai összezavarodtak, vad tűz égett testében, hiába akarta csillapítani lázát. A lány bájos arca, meztelen karja, gömbölyű, érintetlen, pihegő szűzkeblei és gyönyörű, ruganyos karjai között vonagló teste megrészegette, elrabolta józan esztét.

— Olga ... érzem ... nem bírom a vágyat ...

— Eressz ... eressz el ... — pihegett rémülten, ijedten a lány.

— Nem ... nem ... vágyom Rád ... és nem elég a csókod, az ölelés, nem elég, hogy érzem karjaim között vonagló, csodás testedet ... nem ... Olga ... Olga ... a véred forró,

a tested piheg a vágytól ... a szívünk szerelmesen dobog össze ... hát mi ért, miért várunk még ... Olga ... add nekem magad ... add nekem ... magad ... add nekem ...

A lány vére lázasan lüktetett. Mély örvényt látott maga előtt, amelyből nincsen menekvés. Nem, nem ezt akarta, nem ezt várta ... mikor eszténként kilopódzott szobájából és eljött a fiuhoz, csak játékot akart ... csókot ... ártatlan, szerelmes tavaszi estéket ... a szíve vadul lázongott, fölpihegett kemény kis keble, érezte, nem bírja az ostromot, érezte, elgyöngült. Szeretett volna felkelni és kiszaladni a szobából — de nem volt ereje hozzá ...

A fiu szenvedélyesen hajolt föléje, teste hátracsuklott a pamlagon.

— Az ajkadat ... add ide ... az ajkadat ...

Átölelte a lányt, aki kétségbeesetten védekezett, de nem tudott szabadulni a vad ölelésből. Érezte, nem bírja tovább az ellenkezést, ereje végkép elhagyta. Hiába rántotta el a fejét, hogy kikérülje csókjait, a fiu mindkét karjával magához szorította és eszeveszetten csókolta sápadt, vértelen ajkait ...

És aután ...

Kéj ... fájdalom ... borzongás ... vonaglás ... vergődés ... forróság ... lüktetés ... sikoltás ... utána csók, csók és csók ... és fáradt, sápadt, gyűrött, kiélt éjszaka ...

Olga átvánszorgott szobájába, ráfordította kulcsot a zárra és úgy ruhástól vetette magát végig az ágyon, a párnákba temette könnyes arcát és szemei előtt ijesztő kétségbeesett, halvány, szomorú vörös rózsák jele ment meg ... amiket ... furcsa ... nem is tudja, hol látott ... vagy talán ... mintha a ruháján ... az előbb ... mindegy ... pihenni, nem tudni semmiről, az olyan jó, olyan jó ...

Pék Dezső.

3 nap alatt eltünt: szeplőt, májfoltot pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszerháza Dóm-tér 6

Magányos urhoz, vagy fiatalabb nőhöz ajánlkozik komornának intelligens, 37 éves, elvált asszony. Leveleket a lap kiadóhivatala továbbítja „MELEG OTTHON” jelige alatt.

Megfelelt

Kerékpáros halad a villamos sienen. A kocsivezető kétségbeesve csenget, de a biciklista ügyet se vet rá. Végre ráordít:

— Hallja, nem tud maga kitérni?

A fiu vidáman felel:

— Én igen — de maga nem!

A furcsa szoba

A palicsi szállóban egy bécsi egyetemi tanár szobát vesz ki. Másnap reggel hivatja a szobaasszonyt.

— Nézze, lelkem, — mondja neki — én ebben a szobában többet nem alszom.

— Miért kérem?

— Azért, — feleli emelkedett hangon a tanár — mert én botanikus vagyok, nem zoológus.

A pipa és a keserűvíz

Egy vidéki bácsi felszáll a villamosra és amint leül, előveszi kis makrapipáját, rágyújt és jóízűen kezd pöfékelni.

A kalauz rászól:

Bácsi, a villamoson tilos a dohányzás.

— Ki mondja azt?

— Nem látja, hogy ki van írva?

— Nézze, kedves kalauz ur, maga igyék meg egy pohár keserű vizet, akkor én eloltom a pipámat és nem fogom színi.

— Miért igyam a keserű vizet?

— Mert az is ki van írva.

A férfiak

— Milyen megbízhatatlanok is a férfiak!

— Hogy jut ez most eszedbe?

— Tegnapelőtt irtam Jenőnek, hogy megtiltom neki, hogy többé egy sort is írjon. És képzeld: még csak nem is válaszolt.

ELLA KALANDJA

Eredeti kézirat — Írta: PÉK DEZSŐ.

Ella tizennégy éves volt és szőke. És bár a szőkék, mintha lassabban fejlődne mint a barnák vagy a feketék, Ella ennek dacára szépen ki volt fejlődve, ruganyos, hajlékony, karcsu teste volt, erős, izmos combjai és karja, a keble veszedelmesen domborodott elő könnyű nyári ruhája alatt, már veszedelmesen annak számára, aki őket nézte. Olyan volt az a két gömbölyű halom, mint az élet, maga a megtestesült vágy, egy darab érzékeket izgató erotika, lehetetlen volt róla levenni a szemet és lehetetlen volt nem vágnia azokat, megsimogatni, azokkal játszani, két erős férfitenyér között kéjesen összemorzsoltatni és nézni, mint keményedik meg rózsaszínű bimbójuk, csókot várva...

Ella azonban minderről semmit sem tudott, mert bár a fővárosban nevelkedett, de otthon házi tanítók és francia meg német madmoisellek által. Nem kerülve tehát az iskolába, nélkülözte a jó barátnőket is, vagyis semmiről sem tudott, úgy járt, kelt, élt, mint amikor valakinek valamilyen nagy kincse van, de nem tud róla...

Ma fáradt volt Ella.

Első napja volt, hogy itt volt falun, a jó, nyári levegőn és a sok nézelődésben, ide-oda járkálásban alaposan elfáradt.

Alig sötétedett hát be, — este kilenc óra lehetett — elköszönt mindenkitől és kíváncsian nyitott be a kis falusi szobába, amelyik két hónapra új otthona lesz. Miután jól kinézelődte magát, szokása szerint kétszer is megfordította a kulcsot a zárban, egy kis csipkezebkendőt tett a kilincse, nehogy valaki be találjon nézni a kulcslyukon, befüggönyözte a kis ablakot, amely az udvarra nyílt, azután hozzáfogott a vetkőzéshez.

A könnyű nyári ruha egy pillanat alatt ott hevert az egyik széken és a csodás lánytest minden idomát szédítő konturokban domborította elő a hozzásimuló kombiné. Vállai hófehérek voltak és nyakán elől a halványan előálló két csont között egy édes, bársonyos mélyedés kuszott be a kombiné alá, amely csakhamar ruganyosan eldugrott a kemény kis mellék duzzadó feszítésétől.

Ella egy könnyű kis ásitást fojtott el kezecskéjével és letolta válláról a kombiné pántjait. A selyemkombiné kezdett lassan és lassan lejjebb csuszni... már látszottak a kebel előredomborodó vonalai, amelyeket lejjebb eltakart az ing... a kombiné túlhaladt a csipőkön, amelyekre kis selyemnadrág ölekezett, lejjebb csuszott, lejjebb, a nadrág fodrai alatt egy kis darab hófehér puhaság vilant elő... azután csatt, fodros harisnyakötők... selyemharisnya... és suhogva a földre esett a kombiné.

Ella kibújt belőle, szépen a székre fektette és keze a kis selyemnadrágra tévedt, hogy megoldja. Az izgató, fodros fehérneműt lassan ereszkedett lefelé, mint amikor egy fakadó rózsabimbóról lehasadozik irigy, zöld burkolata... elővillant az ing... kissé össze volt gyűrve, föl volt törődve... fiatal combok meztelen fehérsége villant elő... amikor... amikor rémülten vette észre, hogy két apró, veres szem van rámeredve.

Egy kócos kis cica jött ki az ágy alól, az nézte, de úgy nézte, olyan nagyon nézte, kíváncsian, érdeklődve, mint hogyha legalább is egy férfi lett volna.

Ella ijedten kapott a már csaknem leeresztett kis bugyi után és újra felrántotta, azután fülig pirulva szólt rá a szemtelen toladókora:

— Cicc... cicc, te csunya macska... te...

Végtelenül szégyelte magát és sebteben az ágytakarót göngyölte maga köré, kinyitotta az ablakot és vad dühvel látott hozzá, hogy a hivatlan vendéget eltávolítsa a szobából.

A cica sem hagyta magát ám, meghúzódott az ágy alatt, bebújt a butorok mögé, felugrott a szekrény tetejére s csak akkor ugrott ki az udvarra, amikor látta, már minden hiába.

Ella óvatosan látott újra az ablak elfüggönyözéséhez, ledobta magáról az ágyterítőt, odaállt az ágy elé és újból megoldotta a kis bugyit, de óvatosságból már elfújta a gyertyát.

A sötétben egy-kettőre belebújt a hófehér, habos hálóingbe, bebújt a paplan alá és csak ott jutott eszébe szégyenkezve, pironkodva, megdöbbenve:

— Jaj... ha ez a cica... egy... egy férfi macska volt?

Vésnöki munkák:

Zászlószegek
Sporttermek
Egyesületi jelvények,
Rézbélyegzők
Z o m á n t á b l á k (27-36)
Rézajtótabla

Legolcsóbban készülnek
Ékszerészeknek külön árjegyzék
Atelier de Gravura, Timisoara I.
Piața Sf. Gheorge No 4.

Kovinka Somborac, Timisoara

IV. Uri ucca 4. sz.
Mindennemű divatkalapok raktáron,
olcsó árak mellett. 28-10

A RÓKA

!

A legjobb képes heti élc-lap. Ára 10 Lei, 4 dinár,
2-50 ckor.

— Mindenütt kapható. —

Száva Vémits

Ászialos

Kész háló, konyha berendezés
olcsó árban kapható
Gyárvaros, Tigris utca 25. 36

„Megváltás“

poloskairtószer minden háztartásban
nélkülözhetetlen. K a p h a t ó:

Weisz Antal

butorizletében, II. Mérleg-utca 4 szám

Granatir Traján

Műkelfestő és vegytisztítóintézete
Fiók: Timisoara III. Hunyadi ut 6.
Mária mellett.

Vállalati telep: Belváros, Jenő herceg ucca 12. a Várady plissé és gouvre intézetben.

Vállal minden e szakmába vágó ruhák festését és vegytisztítását. 7

Vizumokat és más meg-

bizásokat
Bukarestbe 36 óra alatt elintézi

PINKERTONBOY

Timisoara — Telefon 75

Boszák Albert

mű- és homorú-köszörűs, kézműves
Timișoara IV, Bem-u. 30. Vállal minden e
szakra vágó munkát pontosan és jütá-
nyosan. 34

Stáry Sándor

Uri és női cipész Gyárváros,
Fő u. 39. sz. [volt Kész Péterné-féle
cipőüzlet]

Divatos cipők bármely módonban a legkénye-
sebb igényeknek megfelelően Polgári árak.
Javítások soron kívül. 40

Kubitz Frigyes

kárpitos- és díszítőműhelye
Gyárváros, Három király u. 18. sz.
alatt. 43
Vállalok mindennemű kárpitosmunkát, va-
lamint autópárnázásokat és kárpitozásokat.

Sánta István

uri és női cipész
Gyárváros, Bárány-uca 21. sz.
készít elegáns férfi és női cipőket
mérték után. 40
Javításokat soron kívül elintéz

Győry Endre nagyszerű regénye
„A kapu előtt”
már megjelent és mindenütt, ahol
a „KÁVIAR”-t árulják, kapható.

Mágori Mihály

uri és női cipész
III. ker. Holló uca 13. szám
készít bármily fazonu uri és
női cipőket, a legkényesebb
izlésnek is megfelelően.
Szolid árak! Pontos munka! 38.

Fratii Győrfy Testvérek

Műbútorasztalok
Timișoara II. Rákási ut 4. sz.
Kész bútorok: háló, ebédlő, leány
és uri szobák, valamint irodabe-
rendezések készítése szolid árak
mellett. 36

On is meggyőződhet róla, hogy a
legjobb sütemények, fagyalt és jeges
kávé Mann cukrásznál kaphatók.
Timișoara, II., András ut 12.

Simon férfiszabóság, jó
zsefváros, Arany
János-u. 1b. Férfiöltönyök és fel-
sőkabátok a legújabb facon sze-
rint, elsőrendű kivitelben, szolid
árakon 35

a Grand Hotel mellett

Legszebb
frizurák,
maniküre.
Legjobb
hajfestés,
hajápolás
Legolcsóbb
illatszerek és
piperecikkek,
P. TODOROV,
női és férfi-
fodrász
Timișoara, str
Alba Iulia

„Schwaszta”

cipők 42
elsőrendűek és tartósak
II., Csáky-uca 8. - Bejárat Dózsa u.

A „Káviár” nyomdája TIPOGRAFIA UNION

Izléses nyomtatványok
pontos határidőre —

Majthényi Károly

vízvezeték, villany és csatornázás
szerelő
Telefon 11 29. Timișoara, III. Doja u. 6. Telefon 11-29
Elvállal vízvezeték, csatornázás és vilanyszerelés, házteléfono és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

„Aradi Közlöny”

Erdély legjobb és legolvasottabb politikai magyar napilapja.

DIJSTALANUL

hallgatható a XX. század
csodája és a világ
összes művészei

Katzky gramofon- szalonjában

Timișoara, Belváros Merci u. 10.
Gramofonok és lemezek
nagy választékban!

FENYŐ
METALOGRAFIE
TIMIȘOARA
TELEFON 19-51

ASTRA
FABRICA DE VAG
ARAD

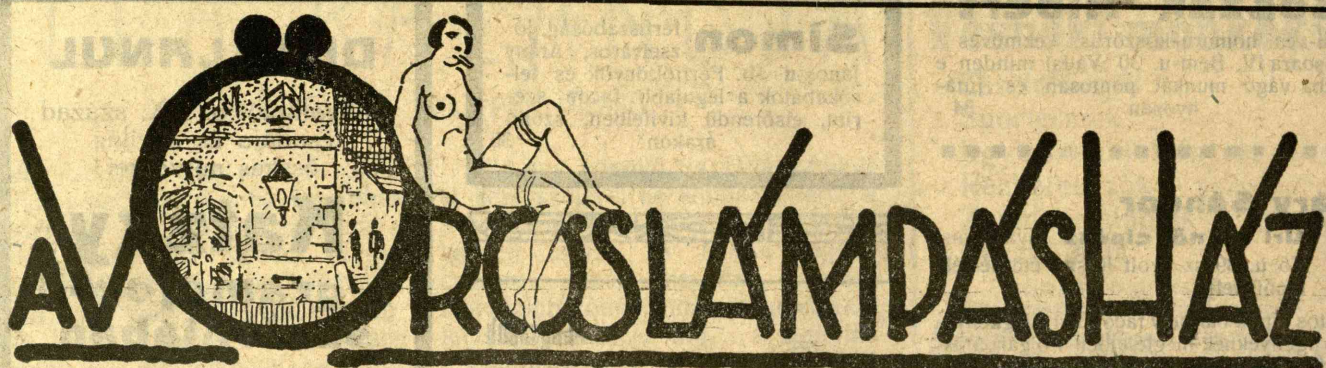
ENERGIA

FOTOCOPIA

GRAMOFON

TABLITE DE RECLAMĂ IN METALE
REKLAM FÉMCIMKÉK
REKLAME METALL-SCHILDER

Egy-, két-, három- és négylámpás
Rádió-készülékek
erős és tiszta hanggal, **rend-
kívül olcsón** szerezhetők
be lapunk szerkesztősége révén.
Készülékek szakszerű javítása
vagy átszerelése vidékről is.

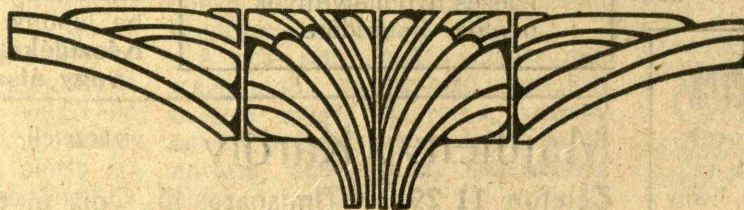
Kubán Endre regénye

Keringő című regényünk múlt heti számunkkal véget ért és akik ezt a regényt figyelemmel olvasták, bizonyára kíváncsiak lesznek legújabb regényünkre. Már most bejelenthetjük olvasóinknak, hogy legújabb regényünk

A vöröslámpás ház

**Lapunk jövő heti
számában kezdődik !**

39

V. évf. Ára 20 lel, Bukarestben 25, 3 c. kor., 8 dinár,
50 osztr. garas. 2 fr. frank, 3 lira, 20 pfenning

— Megjelenik minden kedden.
Timișoara 1927 évi szept. hó 27